ч. 70 (13.615). Львів, субота 17. березня 1934. Poсztowa opłata opłacono ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло", Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічне	15·00 „
Піврічно	30·00 „
Річно	60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Ц. К. УНДО про утворення Апостольської Адміністратури для Лемківщини.

Центральний Комітет Українського Національно-Демократичного Обєднання займався на засіданні дня 10. березня ц. р. справою Лемківщини й утворення окремої Апостольської Адміністратури для греко-католиків Лемківщини. Познайомившись з тими справами, приняв оцьогі постанови:

1) Центральний Комітет стверджує з прикрістю, що останнє посунення Апостольської Столиці на терені Перемиської Дієцезії у виді створення окремої Апостольської Адміністратури, підлеглої безпосередньо від Апостольської Столиці та виділення з тієї дієцезії девятьох деканатів, у яких має бути проводжена — згідно з інтерпретацією півофіційних, не злементованих комунікатів — окрема церковна політика, згідна з лінією польської т. зв. регіональної політики, отже є болючим ударом у національно-релігійні почування українців греко-католиків і взагалі українців на західно-українських землях. Це виділення Адміністратури і заповідь утворення в ній спеціяльної церковної одиниці, — як вірити тим-же незлементованим комунікатам — з окремою духовною семинарією і окремою школою, далеко від національно-культурних українських осередків, є вже і буде далі використовуване польськими чинниками для їхньої регіональної політики у відношенні до українців, що зрештою підтверджують згадані комунікати, оголошені з нагоди створення лемківської Адміністратури. Таким робом покликання до життя цієї Адміністратури набрало політичного характеру — може й мимо і проти волі Апостольської Столиці. Наслідком того це її потягнення замісць осягнути безпосередню ціль, для якої було зроблене, себто добра душ, забрало в очах українського населення признак політичного акту, спрямованого проти релігійно-церковної суцільности і національної єдности Галицької Провінції.

2) Центральний Комітет УНДО взиває все українське громадянство без ріжниці політичних напрямків з якнайбільшою рішучістю й одностайністю протиставитись польській регіональній політиці, а також протиділати всяким спробам розбивання одноцілої організації української греко-кат. Церкви, опертої на національно-релігійні почування і культурно-духові потреби українського народу.

3) Центральний Комітет УНДО доручає Українській Парляментарній Репрезентації виготовити і внести в цій справі окреме представлення до Апостольської Столиці.

——o——

Німеччина відповіла Франції.

ПАРИЖ, 14. 3. ПАТ. Німецька відповідь на французьке меморандум надійшла вже до французького міністерства закордонних справ. Згідно з бажанням німецького уряду цей документ буде тепер оголошений. Німецька відповідь, вічлива формою, не вносить нічого нового до обговорюваної справи, підлержуючи назагал всі дотеперішні аргументи німецьких політиків у справі розброєння.

ДОВКОЛА АФЕРИ СТАВІСЬКОГО.

ЩЕ ОДИН ОБВИНУВАЧЕНИЙ.

ПАРИЖ, 15. III. ПАТ. Рада міністрів вислухала звіту міністра Шерона про стан слідства в справі афери Ставіського і вбивства Пренса. Сподіваються, що в найближчому часі буде поставлений в стан обвинувачення один з визначніших французьких парляментаристів.

ЯК СТАВІСЬКИЙ ЗАСТАВИВ БІЖУТЕРІЮ.

ПАРИЖ, 15. III. ПАТ. Часописи приносять нові ревеляції в справі звязку, який лучить таємну смерть Пренса з аферою Ставіського. Як показується, з кінцем грудня м. р. радникові Пренсові зложив візиту знаний паризький ювелір і заявив йому, що Ставіський хотів заставити у нього більшу скількість клейнодів. Ювелір дав Ставіському задаток, за що дістав від нього тільки подрібний список біжутерії, але довідався, де збережено клейноди. Той власне квит і список дорогоцінностей вкрадено з теки Пренса. Тому слідча влада привязує велике значіння до викриття клейнодів Ставіського, які безсумніву причиняться до викриття вбивників Пренса.

ПАРИЖ, 15. III. На основі інформацій з Женеви прибула там спеціяльна комісія, делегована слідчим суддею, щоби переглянути документи і біжутерію, яку Ставіський заставив в однім з женевських банків.

КІЛЬКА МІЛІОНІВ ХАБАРІВ.

ПАРИЖ, 15. III. ПАТ. Вчора перевели ревізію у приятельки Ставіського Рози Райн, під час якої забрали ряд документів і дорогоцінностей. Крім того переслухали вищого службовика мін. хліборобства Бляншара у справі чеку на 100 тис. фр., що має на тальоні прізвище мін. Кея. Перевели теж вчора ревізію в тов. Компані Альжеріен, де забрали 600 чеків, що їх Ставіський видав т-ву Сіма. Цих чеків є на кілька міліонів фр. Поліція зробила теж трус у Креді Ліонез, де забрала чеки на 350 тис. фр., які виставив Гібо-Рібо.

СТАВІСЬКИЙ ГРАВ.

ПАРИЖ, 15. III. ПАТ. Парл. слідча комісія переслухала ком. поліції Мішельгавера з поліційного нагляду над домами гри, який зізнав, що у справі Ставіського інтервеніював часто ред. Дібарі й добув від ком. Жіліена припинення слідства проти Ставіського за обманну гру в касині в Кан. Рішення Жіліена затвердив мін. Мае та піддержав у силі мін. Шотан. Ставіський жив з деякими службовиками пол. нагляду над домами гри, але щодо пристрасного грача Зографоса, то ком. Мітельгавзер заявив, що це чесний грач і щирий приятель префекта Шіяпа.

ЗМІНА ПРЕФЕКТІВ ПОЛІЦІЇ.

ПАРИЖ, 15. III. ПАТ. В найближчому часі має уступити префект паризької поліції Бонфуа-Сібу. На його місце покличуть або префекта Гільона або преф. Лянжерона. Поворот Шіяпа виключений, хоча група депутованих винесла вчора резолюцію, що відмічує кривду Шіяпа.

Страшний вибух динаміту.

270 ЛЮДЕЙ ВБИТИХ, ПОВЕРХ 1000 РАНЕНИХ

ЛЬОНДОН, 15. III. ПАТ. На основі інформацій із Сан Сальвадор в порті Лібертад наслідком вибуху 250 скринь динаміту, що находилися в портових магазинах, згинуло 110 осіб. Багато є ранених. Вибух знищив багато будинків у місті, причому повстала пожежа, що спричинила знищення.

ЛЬОНДОН, 15. III. ПАТ. З дальших вісток про вибух динаміту в Лібертад виходить, що число вбитих дійшло до 270 осіб, а ранених є поверх 1.000. Експльозія настала тоді, коли товаровий потяг, завантажений 7 тонами динаміту, нагло задержався біля великого магазину з вибуховими легкопальними матеріялами. Наслідком наглого припинення потягу наступило потрясення, яке спричинило страшний вибух.

Зїзд премерів у Римі.

Львів, 15. березня 1934.

Після відвідин італійського держ. секретаря Сувіча у Відні й Будапешті — до Риму приїхали премієри обох маленьких, політично самостійних, але господарськи нежиттєздатних, середне-европейських наддунайських держав: мадярський премієр Ґембеш і австрійський канцлер Дольфус. Стрінули їх з найбільшими почестями, від італійського кордону ждали спеціяльні потяги, що завезли достойних гостей до Риму, а там приймали їх та гостили і римський папа, і король і могучий голова уряду, справжній протектор обох гостей і творець пляну італійсько-мадярсько-австрійської приязни.

Підстави тої приязни давно відомі: 1) піддтримувати ревізіоністичні тенденції Мадярщини, тому, що їх вістря звернене безпосередньо проти усіх трьох держав Малої Антанти та посередньо проти Франції, і 2) підтримувати політичну незалежність Австрії, тому, що вона охоронює Італію перед безпосереднім небезпечним сусідством обєднаної великої Німеччини. Коли в першому випадку Мадярщина є природним союзником Італії в її господарсько-політичній експанзії на Балкани, якій на перешкоді стоїть передусім Югославія, та природним союзником у суперництві з Францією, найбільшою твердинею антиревізіонізму, — то в другому випадку протекція над австрійським самостійництвом іде частинно по лінії Малої Антанти (головно Чехословаччини) та псує добрі італійсько-німецькі відносини. Останні події в Австрії, зокрема у Відні, в яких уряд канцлера Дольфуса виступив найбільш рішуче і проть гітлерівців і проти соціялістів, — виявили перед цілим світом вже повну залежність нинішньої австрійської влади від італійської протек-

ції. А що ті події поставили теж руба питання дальшої долі австрійської республики, від якої залежить і доля цілого укладу середне-европейських сил, то льогічно треба було цілий той комплекс справ передискутувати у найбільш авторитетному центрі — Римі.

Тому ніхто австро-мадярським відвідинам у столиці Італії нині у світі не дивується, дарма, що з історичної перспективи вони виявляють велику іронію долі: як то Відень і Будапешт паломничають до Риму, від якого сподіються свого спасення! З найбільшим зацікавленням світ чекає лише на висліди нарад, які мають розпутати ґордійський вузол, з тою „додатковою“ трудністю, що мечем розрізати його не можна... Трудноші економічні звязані тут найтісніше з політичними, а й політичні інтереси тут так перехрещуються, що не може бути мови про виразні і скристалізовані фронти. Італьо-мадярсько-австрійський фронт протиставляється нпр. фронтові Малої Антанти, у найвищій мірі занепокоєної середне-европейським верховодництвом фашистівської Італії. Але не можна чейже ані казати про спільний фронт антантсько-німецький, ані навіть про зірвання традиційної мадярсько-німецької приязни! Теж саме у господарській ділянці: Італія не є в силі самостійно зрівноважувати торговельний і фінансовий білянс Австрії та Мадярщини, а навіть митна унія між цими двома останніми державами не зможе розвязати ситуації, в якій великий голос має і Німеччина і Чехословаччина.

Тому можна зауважити, що і Німеччина і Франція і держави Малої Антанти займають нині радше „вичікуючу позицію“, покищо не перешкаджаючи Італії нести відповідальність за недавні австрійські події. Мала Антанта підкреслює лише, що вона ніколи не зійде з своєї засадничої плятформи, яка в австрійських справах зводиться до двох неґативних точок: проти „аншлюсу“ і проти реставрації Габсбурґів. Зате не підлягає сумнівові, що в поззакулісовій акції живу участь приймає і німецька дипльоматія, для якої найважнішим завданням є зберігти найкращі нім.-італійські відносини. Заініціовано зїзд лицарів мальтанського ордену спеціяльно на те, щоб уможливити приїзд до Риму також віцеканц. Німеччини Папенові. Приїде він тут мабуть або під кінець або й після побуту Ґембеша й Дольфуса, а проте можна вважати виключеною річю, щоби реалізація якогонебудь устійненого в Римі пляну реформи наддунайської проблеми могла бути переведена без згоди і без участи — Німеччини. Вирішення тієї проблеми є необхідне для прояснення політичного овиду, на якому істнують проблеми більші і ширші, що в них заінтересована і Італія і Мадярщина. Супроти тих проблем питання злуки Австрії з Німеччиною сходить на другий плян — — так само, як справа німецько-польського спору за Поморя...

Вісти зі Словаччини.

„Виборчі медведі“ й ідея „русского блоку“. — Виступ пяніста Тараса Микиші у Пряшові. — Відгуки іменування апостольського адміністратора для Лемківщини.

З кінцем 1934 р. кінчиться час, на який були вибрані посли до праського сойму. Ніхто так не перенявся журбою за вислід будучих соймових виборів, як політична русофільська преса. Непоінформовані люди готові думати, що русофільським провідникам лежить так на серці доля нашого народу в законодатних установах Чехословаччини. Та воно далеко не так!

Час виборів на Закарпатті і Словаччині — це найвидатніше жниво для русофільських меценерів. Добре переведені вибори, в користь очевидно чужих інтересів, ставлять їх матеріяльно на ноги й вони після цього можуть безжурно спати аж до чергового виборчого речинця. Тому й не диниця, що дотепні люди охрестили їх „виборчими медведями“, які по переведених виборах засипляють майже на 6 літ і будяться та виходять зі своїх лєговищ щойно перед новою „весною“...

Розуміється, що й тепер нікого не здивував факт, коли вже з кінцем 1933 р. наші москвофіли, як тихцем між собою, так і прилюдно на сторінках своїх пресових орґанів, почали пропагувати ідею виборчого „русского блоку“. Цим разом його творцями мали бути: д-р Іван Жидовський, редактор „Народной Газеты“ в Пряшові, д-р Стефан Фенцик, редактор „Карпаторусского Голосу“ в Ужгороді й куртяківський посол до сойму Бродій зі своїм „Русским Вѣстником“.

І. Жидовський, з надією на добрі вигляди нового „русского блоку“, апелював до своїх читачів: „Наши противники невольно указывають намъ путь, которым должна идти консолидація полит. силъ Карпатороссовъ. Оть сознательныхъ лицъ къ дальшимъ лицамъ. Пусть Жидовскій, Фенцикъ, Броди заключать перемиріе и союзъ и пусть каждаго друзья и сторонника примкнутъ къ этому соглашенію и получится кооперація рус. силъ на принципѣ: „Всѣ хотимъ добро (sic!) Карпатской Руси, въ добрыхъ (!) намѣреніяхъ будемъ другъ друга поддерживать, а за плохія пусть отвѣчаетъ каждый самъ за себя“*). Нічого собі мораль...

*) „Народная Газета“ ч. 3—4. з 1. лютого 1934 р.: „Горѣ имѣмъ сердца!“

Та справа „русского блоку“ не була така легка, як це його ініціяторам у першій хвилині могло видаватися. При реалізуванні задуманого ними пляну вони натрапили на поважні перепони. Щиріша „політична гутірка“, в шість очей, їх наглядно переконала, що з їх „добрыхъ намѣреніяхъ“ перехрещуються інтереси чсл. народньої демократії і двох сусідніх держав. Внаслідок цього природний „русскій блокъ“ показався можливий лише між „Карпаторусским Голосом“ і „Русским Вѣстником“, бо оба вони прямують до спільних границь своїх „виборців“. Прикликаний кельнер перервав їх розмову і своїм гостям вручив рахунки, з яких один був виставлений в чсл. коронах, другий в польських золотих, третій в мадярських пенґах...

*

Атракцією цього зимового музичного сезону в Пряшеві був концерт молодого українського пяніста п. Тараса Микиші. На день 13 лютого ц. р. фірма Шольце Варнсдорф, через свого заступника в Кошицях А. Ганку, доставила власним коштом до Пряшева свій великий концертовий фортепян. Словацькі музичні критики захоплені феноменальною технікою і талантом ледви 20-літнього Микиші і ворожать йому славну будуччину. Вони пишуть, що цей молодий артист „стане жевріючою зорею 20. століття на полі фортепянового мистецтва“.

„Імя Тараса Микиші — кінчить один словацький критик свою рецензію на його концерт у Пряшові — притягнуло ще й нині, в пору для музичних артистів мало сприятливу, поважне число публики, на жаль, лише з межі чехословацької частини, а майже ніякої руської, яка, не маючи поняття про музичне мистецтво — пропустила величавий вечір“*).

*

Іменування апостольського адміністратора для Лемківщини викликало, як того можна було сподіватись, нетаєну радість у нечисленних тутешніх „русских крамаржівців“, що гуртуються біля рептильки „Народная Газета“. Згадані люди вже від довшого часу кооперують „ідейно“ з криницькою ґрупою, а їх чоло-

*) „Saris“ ч. 7. з 24. лютого 1934 р. п. н. „Taras Mykysa v Presove“.

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 17. БЕРЕЗНЯ 1934.

М. ВОЗНЯК. 3)

Перший вірш на честь кирилометодіївців і його автор.

„Доки на польському престолі сиділи нащадки Гедиміна, доти краї, підлеглі їх берлозі, були щасливі. Розумна толеранція не допускала переслідування за віру, — й тоді, коли по всій Европі лилася кров за віру, в Польщі панував уповні спокій, бо малі щодо цього відхилення нічого не значать і нічого не доказують. Польща з Руссю й Литвою були злучені вузлом братерства, але ні Польща не виявляла змагання спольщити Русь, ні Русь не накидала своєї народности Польщі, й нікому не приходило на гадку мати те за зле, що на королівському дворі й у судових справах уживали на Русі української мови. У тому союзі проводила Польща як вища освітою, також тому, що в Польщі сидів король, і з цих причин уся та федерація носила назву Польщі.

„Та не зважаючи на те, що Русь мала всі стани до розвитку українського життя, одначе не розвинула його навіть у рівні тодішньої цивілізації, бо мала ворогів, що рік-у-рік безупинно її тривожили, — заєдно боролась із кримськими татарами. Це було причиною, що не могла свобідно вироблятись і розвиватися народність, а хто з шляхти мав засоби, їхав до Кракова, там пересякав польською народністю і привозив зі собою звичаї, обичаї й польську мову, так упривілеєна кляса, скидаючи поволі народню барву, приймала звичаї освіченого співплемінного народу, і хто знає, чи в таких обставинах не булаб затерлась українська народність, якщо не виступилиб із одного боку консерватисти, з другого — переслідувачі. Консерватистами були козаки, переслідувачами — єзуїти“.

Єзуїтам закидав автор, що вони засліпили Жигмонта III й він позволив їм загніздитися на українських землях, бо „богомольні отці „визувіти“, як їх прозвав народ, узялися до хліборобського народу, що, будучи в підданстві польських або спольщених панів, симпатизував із козаками — представниками свободи й заступниками віри батьків. Позамикано церкви, заборонено набоженство, або ще гірше, жидам випущено в оренду. Нещасливий народ терпів і зносив, але терпіння переходили межі“. Декілька разів зривалися козаки до бунту, немов перестерігали перед бурею, яка загрожувала. Треба було тільки іскри, щоб вибухла пожежа і димом наповнила всю країну; треба було маловажної причини й чоловіка, що сказав би голосно слово „помста“, щоб тисячі вхопили за зброю за зневажену віру й народність.

Таким чоловіком явився Богдан Хмельницький. Автор поставився до нього несимпатично, бо „не виявив ні характеру, ні привязаности до батьківщини, віддавався то москалям то туркам“. Від часів Хмельниччини двома засобами намагалася польська шляхта поконати збунтованих козаків: зброєю і нобілітацією. Та на зброю була зброя, а нобілітація не мала впливу на маси. Загал далі ненавидів шляхту. Нещастя хотіло, що й не було провідника, який розумів би політичне становище України в союзі з Польщею й у вороже становище до впливів Росії. Таке становище зрозуміли тільки Виговський і Мазепа. Останній навіть посунувся далі: „він хотів незалежности, окремішнього істнування для Руси“. І дійсно не була це химерна мрія, бо „Русь мала й має в собі всякі умови окремішнього буття, лише приспані й не викликані на яву. Відмовляти їй істнування значить узброєному нападати на сплячу безборонну людину, це злочин проти маєстату людства“.

Боротьбу Польщі з Україною використала Москва, що, будучи однієї віри з козаками, запевнила їм збереження свобід і народности. Запізно побачили козаки свою помилку. Мазепа бажав скинути ненависне ярмо, одначе битва під Полтавою стала смертним ударом для його намірів. Тепер цар Петро став із опікуна козаків їх паном і по-царському почав із ними поводитися. На Україні появилися царські урядовці й московські попи, скасовано вільний вибір гетьмана, обмежено свободи. Та сам дух козаччини непокоїв сни московських царів і — Катерина II. скасувала цілком козацтво. „Не стало Запоріжжя, але згадки старовини живуть іще й сьогодні в серцях козацьких нащадків. Запорозькі козаки перейменовані тепер на малоросійську шляхту (дворянство), але піди та скажи котрому з цієї шляхти, що він козак, і сльоза розжалення буде тобі відповіддю“.

Не досить було для московських царів скасувати Запоріжжя, треба було їм іще й запорожців перемінити на москалів. З такою метою засновано університет у Харкові, позакладано інші школи, бо „царі мають досконале мистецтво упідлювання людей! Страшні їх темниці, страшні копальні й Сибір, але страшніше те, що вони зовуть ласкою — добродійством!“

Одначе переслідуючи козацтво під своєю владою, Катерина II. використала симпатії українського населення Поділля, Волині й Київщини до запорожців і задумала іменем цієї симпатії, іменем віри підбурити його проти поляків“. Згідно з таким розумінням генези коліївщини автор болів над тим, що дехто з незнання або і злої волі має Залізняка й Ґонту за героїв Руси, за мучеників народньої справи й за таких виставляє їх народові“.

(Продовження буде.)

…ний представник І. Жидовський був і „фаховим“ порадником М. Трохановського при укладі т. зв. „лемківського букваря“. Всі вони прямують до того, щоби при помочі руссофільських потягнень гр.-кат. епископів підготовити ґрунт під масове ширення православія, а вслід за цим викликати між нашим населенням національну й релігійну анархію, за що їх сфери обіцяють їм добре заплатити…

Православні під проводом свого архим. А. … прийняли ту вістку зрівноважено, але в надії, що експеримент Риму буде мати добрі наслідки для православної церкви. Свою надію підтверджують фактом, що кількарічна русифікація Пряшівської Епархії гр.-кат. офіціяльними кругами не тільки православних до католицької церкви не привернула, але навпаки: їх виступ з тої церкви закріпила, а до того нові гр.-католики збільшили православні ряди. Коли представники гр.-кат. церкви зуживали всю енергію на популяризування гасла: „адін русскій народ“, то це надзвичайно улекшило працю православним, що з усмішкою додавали: „і адная вера…“

Справа вуглекопів з Польщі.

ПАРИЖ. 15. 3. ПАТ. У мін. праці Марке була делегація вуглекопів з півн. округ Франції, в якій були теж представники вуглекопів, що походять з Польщі. У звязку з вісткою, що з Франції мають виселити 20 тис. вуглекопів з Польщі, заявив міністр, що такий комунікат з його ресорту не вийшов. Мін. відмітив, що видав деякі доручення, які мають забезпечити ратифікацію міжнародної конвенції робітників з Польщі в копальнях Франції та дати їм змогу користати з емеритур. Вони мають уможливити теж робітникам і їх родинам 6-місячну відпустку та виїзд до рідного краю.

—o—

Спільними зусиллями.

Величаве Шевченківське Свято у Празі.

Як українська еміграція влаштовувала Шевченківські роковини досі? — Цьогорічне свято. Виконавці. — Участь українців у всеславянському співацькому фестівалю.

(Від нашого кореспондента.)

Прага, 12. березня 1934.

Після довгих років вшанувала кольонія української еміграції в Празі Шевченкінські роковини знову одним спільним святом. А то було останніми роками, що кожна організація української еміграції в Празі Шевченківські роковини окремо. Одні концертами, інші т. зв. академіями, а ще інші лише товариськими сходинами в якійсь праській реставрації. Залежало це від того, яка була матеріяльна спроможність цих організацій чи угрупувань і в якому вони погодилися взяти участь чи то хор, чи поодинокі наші артисти співаки, музики чи декламатори. А що цих організацій і угрупувань між праською українською еміґрацією досить, то бувало часто й таке, що одного й того самого навіть дня відбувалися в Празі два, а то й більше Шевченківських свят водночас. Там „петлюрівське“, там „гетьманське“, там знову „націоналістичне“, а там ще якесь інше і т. д. і т. д. І йдеш бувало цього дня вечором вулицями Праги та бачиш: йдуть гуртки українців на Шевченківські поминки, але йдуть у ріжні сторони, стрічаються по дорозі, і з кожного в очах так ніби й читаєш: „а ти куди? Побачимо, де буде більше“? Йшло т. зв. змірювання сил. А бувало часто й таке, що десь якась організація, бачучи, що вже ріжні інші організації і групи „влаштували“ Шевченківське свято постановляла за всяку ціну влаштувати його й собі, не дивлячись на те, чи має для цього потрібні сили і чи час на це вже годиться. Тому можна було нераз бачити в Празі й таке, що Шевченківські роковини святкували аж у травні, або і з початком червня. Всі вшанували память народнього Пророка, але якось тяжко було найти хочби для цього спільну мову і хочби в цей день створити одну велику сімю. Сталося це знову аж цього року.

В суботу, дня 10. березня відбувся в Празі великий святочний концерт в память 120-ої річниці народження і 73-ої річниці смерти Тараса Шевченка. Концерт влаштували Товариство української пісні, Український Хор і українські інституції та організації в числі 42.

Концерт відбувся у великій салі „Радіо“. Саля була виповнена по береги. Між присутніми було теж багато чехів, головно з музичного світа і з преси.

Ми давно вже відвикли бачити в Празі разом таку велику українську громаду. І особливі думки зроджувалися у нас, коли ми дивилися на два перші ряди крісел, в яких засіли поміж себе представники наших високих шкіл, наукових, культурних та громадських установ та організацій. Дивилися ми на всіх тих поважних наших громадян, з яких кожний має свої заслуги для українського народу і голосно пробігали нам тяжкі думи: про недавне минуле, про наше теперішне народне лихоліття, про сучасне загально-світове політичне положення, про наше розбиття і нашу роздробленість, а далі вже пішли і мрії в майбутнє… об'єднання і консолідація всіх сил… Конгрес… Шевченківське свято не лиш у великій, але й у … сімї… А може нинішне свято це щасливий початок?…

Програма концерту була така: 1. Заповіт — хор; 2. а) Шевченко-Січинський: У гаю, гаю. б) Шевченко-Барвінський: Ой, чогож ти почорніло — сольо п. Д. Левітського. 3) а) Шевченко-Лисенко: „Ой Дніпре, мій Дніпре“; б) Шевченко-Ступка: „Думи мої“ — сольо п. д-ра М. Самойловича. 4. Шевченко-Й. Б. Ферстер: „Вечір“ — міш. хор. 5. а) Шевченко-Ревуцький: „Ой, чогож ти почорніло; б) „Ой зійди, зійди ти зіронько та вечірная“ — міш. хор. 6. а) Шевченко-Нижанківський: „Минають літа молодії“ б) Олесь-Н. Нижанківський: „Жита“ — сольо п. Синенької-Іваницької. 7. Шевченко: „До Основяненка“ — деклямація п. Н. Дорошенкової. 8. Шевченко-Костенко: „Червоний бенкет“ — міш. хор. — Диригентом хору була п-і Щуровська-Росиневич.

З хорових точок особливу увагу звернув на себе „Вечір“, скомпонований одним із найбільших сучасних чеських композиторів Й. Б. Ферстером, який є теж головою Товариства Прихильників української пісні в Празі. Пісня скомпонована в стилю модерної музики і є дуже цінним та оригінальним вкладом у музичну інтерпретацію поетичної творчости Шевченка. Свою композицію присвятив Ферстер українському хорові в Празі.

Найкращими точками програми був сольоспів п-і Синенької-Іваницької та деклямація п-і Н. Дорошенкової.

Паню С.-Іваницьку українська еміграція в Празі вже знає, бож вона сама вийшла з еміграції і тут на еміграції в Празі почала свої музичні студії і свою співацьку карієру. Після кількох років побуту на студіях за кордоном і після виступів у краю показалася п-і С.-Іваницька знову українській громаді в Празі, але цим разом вже як готова артистка співачка великих голосових вальорів, що вміє не лише співати, але і своїм співом зворушувати. Особливо по мистецьки відспівала п-і Іваницька Нижанківського „Жита“, за що публика засипала артистку гучними оплесками й тим примусила її до наддатків.

Добре знає теж українська громада і п-ю Н. Дорошенкову і як кожним разом, так-і на цьому концерті ми бачили в п-і Дорошенковій велику артистку й одну з найкращих рецитативних інтерпретаторок Шевченківської поезії. П-і Дорошенкова не лише деклямує, вона творить і цим своїм великим творчим мистецтвом всеціло захоплює кожного.

Всі інші точки програми були виконані добре і дали симпатичну цілість під кожним оглядом вдатного свята.

Чистий дохід з концерту призначено на фестівалевий хор. Як вже певно нашому громадянству відомо з преси, відбудеться в Празі в днях між 21. квітня і 1. травня ц. р. всеславянський співацький фестіваль. Візьмуть у ньому і цим разом участь українці. В Празі склався вже великий хор (90 осіб) під орудою відомої нашої дириґентки п-і Щуровської-Росіневич, вже й відбуваються пильно проби. Справа участи українців у цьому фестівалі це не лише справа української еміграції в ЧСР, але справа загально-національна, а тому повинно би її взяти собі до серця й наше громадянство в краю, зокремаж наш музичний світ і прийти з матеріяльною допомогою українському фестівалевому хорові в Празі.

М-н.

СПИСОК
управнених до участи
В ПЕРШОМУ І ДРУГОМУ ЛЬОСУВАННІ „ДІЛА“

Надіслана передплата за час до кінця червня ц. р.)

707. Еля Олесницька, 708. Д-р Олекс. Марітчак, 709. Клим Трохименко. 710. о. д-р Ярослав Левицький. 711. Маріян Оглій, 712. А. Ш. — всі зі Львова. З краю: 713. о. Іван Малиновський, 714. о. Іван Яворський, 715. Роман Брикович, 716. М-р Олекс. Зеленецький, 717. Володимир Душеньчук. 718. о. Василь Кулик. 719. Денис Лада, 720. Д-р Микола Струтинський, 721. Григорій Дзюбановський. 722. Неонілля Свистунова, 723. Волод. Левицький, Сушин. 724. о. Микола Янович, 725. о. Степан Маркевич, 726. Д-р Роман Миколаєвич. 727. Проф. Теофор Ґоліїчук, 728. о. Зеновій Маркевич. 729. Евген Огоновський. 730. Олена Лагодинська, 731. о. д-р Роман Яценків. 732. Д-р Іван Саноцький, 733. Д-р Евстахій Селянський. 734. Тимко Рудий, 735. о. Степан Паламар, 736. о. Теофіль Глібовицький, 737. о. Микола Луцький, 738. о. Теофіль Татомир, 739. Повіт. Союз Кооператив, Рудки, 740. Наталія Мартинюк, 741 Д-р Василь Бабій, 742 о. Симеон Чижович, 743. о. Лев Стецев. 744. Микола Кінасевич, 745. Іван Свистун, 746. Д-р Волод. Лаврівський, 747. о. Осип Рибачук, 748. о. Іван Бирка, 749. о. Антін Содомора, 750. Евгенія Білевич, 751 Успенська Лавра, 752. Петро Сопотницький, 753. о. Петро Мінко ,754. о. Степан Ґаук, 755. Ольга Яримович, 756. Віктор Якубовський, 757. Тетяна Михалевич, 758. Василь Пашко, 759. Юлія Цюропайлович, 760. Кооперативний Союз, Сокаль, 761. о Омелян Кормош, 762. Теодора Кобилянська, 763. Ілля Вовк, 764. Іванна Крвавичева. 765. Антін Нуд, 766. Ольга Дубицька, 767. о. Григорій Діякон, 768. Осип Рак, Стрий. 769. о. Омелян Мартинович.

(Дальший виказ в чергових числах.)

РИМСЬКІ РОЗМОВИ.

РИМ, 14. 3. ПАТ. Мусоліні приняв сьогодні в палаті Венеція австрійського канцлера Дольфуса, з яким відбув поверх годинну розмову.

РИМ, 15. 3. ПАТ. Мусоліні видав учора вечором бенкет у честь Дольфуса і Ґембеша. Участь в бенкеті взяло багато членів уряду, дипльоматичного корпусу, великий майстер мальтанського чину і ряд осіб з аристократичних кол.

РИМ, 15. 3. ПАТ. Канцлер Дольфус мав з представником аґенції Стефані розмову, в якій підкресливши згідність інтересів Італії й Австрії, ствердив ,що Австрія, щоби виповнити свою історичну місію над Дунаєм, мусить залишитись незалежною державою. Недавно вона дала доказ, що є достаточно сильна, щоби відперти всякий атак.

В Мадриді гаряче.

ПАРИЖ, 15. 3. ПАТ. Як повідомляють з Мадриду ситуація в тому місті дальше поважна. В Мадриді й на провінції доходить до сутичок поліції з демонстрантами. Вчора прийшло у Мадриді до багатьох інцидентів з кольпортерами часописів правиці, м. ін. на самохід щоденника „Ель Дебат“ кинули пляшку з запальним матеріялом, що спричинив вогонь. Товпа кинулася бити обслугу авта і щойно поліція зліквідувала авантюру.

Кара за окуп.

ШИКАҐО, 15. 3. ПАТ. Базіля Бенґарда і його спільників, що схопили були Джона Фектора і звільнили щойно 12 днів пізніше, коли дістали 70 тис. дол. окупу, присудив суд на 99 р. вязниці кожного.

Китайські пірати.

ГОН-КОН, 15. 3. ПАТ. На основі одержаних тепер вісток минулого вівтірка ватага китайських піратів опанувала підступом норвеський корабель „Норвікен“, обезвладнила залогу й ограбила корабель. Щоби унеможливити покликання допомоги, пірати знищили радіотелеґраф. Після 21 годин пірати залишили корабель, забираючи зі собою 10 пасажирів як закладників.

З документів хуліґанства.

Як доходить „своїх прав“ адвокатський кандидат у Редакції нашого щоденника.

У 52-ому числі „Діла“ з дня 27-го лютого була опублікована замітка про довірочну нараду УНДО в Городенці. У цій замітці був між іншим такий уступ:

„Нараду відкрив **д-р Комаринський.** До президії покликано на предс. **о. Пісецького,** на заст. п. **Василя Глуханюка,** сел. з Тишковець, на секретаря **м-ра Луцького**“.

На цю замітку дістала наша Редакція з Городенки такий лист:

До Хвальної Редакції „Діло“ у Львові. Вичитавши своє назвисько в звіті з довірочної наради УНДО в Городенці, в „Ділі“ з сьогоднішної дати, прошу ласкаво помістити слідуюче опростування: Участь у згаданій нараді я брав, як беру участь у всіх подібних імпрезах політичного, просвітного чи економічного характеру, але жадного секретарства я не принимав, бо членом УНДО **я не є,** хоча мене як одинокого поміж учасниками наради надаючогося до цеї функції предсідник покликав. Цю річ я вияснив предсідникови наради Впр. о. Пісецькому і по пів години опустив нараду. Згори дякую за цю прислугу. З високою пошаною до Вас

Мґ-р Роман С. Луцький, канд. адвокат.

Редакція „Діла“, познайомившись із тим своєрідним „спростуванням“, рішила його не публікувати, бо воно нічого не „спростовує“.

Зі самого тексту цього спростування виходить, що п. Р. Луцький на довірочній нараді був, що **прилюдно** проти покликання на секретаря наради не протестував і так само присутнім не заявляв, що він не вважає себе членом УНДО. Зате заявив він тільки провідникові наради, що не може секретарювати. Одначе цього було за мало, щоби про це знали всі учасники наради. Провідник зборів на місце п. Р. Луцького нікого на секретаря наради не покликав і тому всі вважали секретарем саме п. Р. Луцького. Такої думки був і наш дописувач. Вкінці Редакція не публікувала наведеного вгорі „спростування“ ще й тому, бо не хотіла таким чином сприяти ширенню деморалізації, яка міститься в тому, що такі як п. Р. Луцький і йому подібні, хоч не є членами партії, йдуть на її наради і потім ображуються, коли в пресі появляється згадка про їхню участь у нараді.

Щож з того вийшло? — А ось що: П. адвокатський кандидат і маґістер прав Роман С. Луцький прислав до нашої Редакції лист, у якому пише до головного редактора таке:

Вп. Пане Нач. Редакторе! 27. II. ц. р. вислав я своє спростування в справі моеї номінації на секретаря наради УНДО в Городенці („Діло“ з 27. II. ц. р.). До сьогодні воно не поміщене. Я не покликувався на жадні чужі §§ пресового закону, бо не вважаю, щоби вони мали бути децидуючими в наших приватних справах. Коли однак змушуєте мене до параґрафів, то позвольте мені покликатися на один наш **хлопський** параґраф:

„прилагодьте свою редакторську пику“.

У студентських кругах поінформують Вас про мої **здібности в тому напрямі.** Та все таки воно не лицювало би, щоби такий славний політик, що їздить світами та веде переговори з ріжними заграничними „урядами“ (навіть з урядом УНР) — брав у вельми шановну пику від такого мізерного адвокацького конціпієнта; а по друге встид буде головному редакторові, котрий не може нарікати на крізу при такім почитнім щоденнику, як „Діло“ (доказ: величезна кількість сталих передплатників і такі цінні премії), — натягати бідного конціпієнта на кошт подорожі до Львова; тому то зачекаю ще зі своєю подорожею **чотири** дні від сьогоднішної дати, може до того часу найдеться між редакційними шпарґалами — **моє спростування.** Нетерпеливо очікую **Мр. Роман С. Луцький,** канд. адв.“ — Городенка, 13. березня 1934 р.

Написаний таким „версайським тоном“ лист п. маґістра прав і адвок. кандидата Романа С. Луцького з Городенки звільняє нас від обовязку якнебудь на нього реаґувати. На нашу думку п. Р. Луцький рішуче марнується на адвокатській практиці і на суспільній ниві, коли міг би з такими здібностями зробити кар'єру між львівськими апашами.

ПІДСУМКИ „ЧИСТКИ“ У СРСР.

Звіт Центр. Контрольного Комітету (ЦКК) компартії, що востаннє переводила в СРСР „чистку“ та остаточно зліквідувалася на 17 партконґресі — це мабуть найцікавіший документ більшовицької дійсности за оставні два роки. Вже одні статистичні цифри цього звіту незвичайно характеристичні для розподілу сил партії й напрямних її дальшої праці.

Довідуємося з нього перш за все, що з приводу браку людей „вичищувано“ СРСР не водночас. На перший вогонь пішли основні промислові округи (Москва, Лєнінґрад, Урал) та „загрожені ворогом“ Україна й Білорусь, в яких „вичищено“ 17 відс. та переведено в кандидати 6.3 відс. членів, причому найгірше вийшла Сх. Сибір з 25.2, Урал з 23.1, одеська округа з 21.9 і Дал. Схід з 21 відсот. вичищених. Куди краще вийшла пізніше „чистка“ війська і ҐПУ, бо з першого, як і слід було, „вичищено“ тільки 4.3, з другого 3.6 і здеґрадовано в кандидати ще менший відсоток (2.4 і 4.8 відс.), а в балтійській фльотилі у 70 ячейках взагалі нікому й волос не впав з голови.

Щодо того, кого вичищували, то звіт дає теж ясні цифри. Найбільш було серед тих молодих членів партії, під соціяльним оглядом селян (23 відс.) й урядовців (14.6 відс.). Серед останніх було й таке, що на Дал. Сході вичищено 80 голов ячейок а в Одесі цілий райком, місцевий виконком і... комісію, що переводила чистку.

Очевидно — чистка не проходила всюди гладко. На селах, як каже звіт, саботували її, зокрема на Україні (Подільщина й Київщина), де „ворожі клясово елементи, продіставшись до партії, тероризували селян, погрожуючи їм пімстою за обвинувачення перед комісією“, бували теж випадки „шкідницького промовчування“ і такі, що чистку треба було повторяти двічі. Ріжні були теж мотиви для чистки: На Україні й Білорусі — націоналізм, у Донбасі — бюрократизація, у хліборобських округах — саботаж, а в наркомі харчування — звязок з торішним наркомом Ейсмондом. Очевидно, не обійшлося при цьому без гумору, бо нпр. на Білорусі жиди їздили від міста до міста боронити своїх одноплемінників, а нач. редактора „Економической Жизні“, що публично „чистився“ сам під оплески признання, вичистили за другим разом з редакції...

Висліди? В партії є на 200 тис. членів менше. Але політбюро не журиться тим. Воно переконалося, що умасовлення партії шкодить її якості (мабуть тому й утруднено на майбутнє доступ до партії!), а звіт стверджує навіть, що „здисциплінування й підсилення активности членів осягнено, внаслідок чого ряд виробництв, колективів та інституцій мав навіть краще запрацювати. Мусимо вірити — бо провірка цього з іншого джерела неможлива.

—o—

Німецькі студенти на Закарпатті.

На днях приїхало на Закарпаття 220 німецьких студентів із високих шкіл у Ляйпціґу. Свята проведуть вони у східній Закарпатській Русі. Студентів розмістили в оселях німецьких кольоністів із часів Марії Тереси в Німецькім Мокрім, в Устьчорневу, в тачівській окрузі та Рахові.

Залеглости в громадських податках.

Центральні самоврядні орґанізації в Польщі обчислили, що по день 1. квітня минулого року залеглости в самоврядних податках дали коло 250 міліонів зол. Самоврядні установи стверджують, що ті залеглости зростають з року на рік. Точних обчислень за минулий рік ще нема, одначе можна приняти, що в теперішній хвилині сума залеглостей в самоврядних податках рівняється половині суми звичайних самоврядних буджетів, або навіть її перевищує. Самоврядні союзи приходять до висновку, що треба розслідити господарську ситуацію і платничу здібність поодиноких платників і негайно відписати всі ті залеглости, яких не дається стягнути, не довівши платника до господарської руїни.

—o—

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 17. БЕРЕЗНЯ 1934.
(З конкурсу „Діла“ під гаслом „Кожний може стати письменником.“)

РОМАН АНТОНОВИЧ.

ЧОРНА ШАПОЧКА.

Кожного дня заходив я до захисту брунатних черців на нічліг. Там розгрівав я своє тіло горячим рідким буліоном і спочивав по денній блуканині по Порті Авіс і „майдані нужди“, як його загально називали в Марсейлі...

Падав дрібний дощ.

Я сперся під муром старої камяниці на вулиці Форбіо й дожидав, коли відчиняться двері „Нічного Захисту“ для бездомних.

Повз мене проходили люди з парасолями. Мущини, жінки...

Тут стрінув я її вперше. Вона пристанула. Її ясні кучері виглядали зпід чорної шапочки, а очі широко з жахом гляділи на мене. Її виманікюровані пальці шпортали неспокійно в шкіряній мошонці:

„Мерсі“.

Від неї взяти милостиню? Ні. Ніколи!

— — — — — — — —

Ще сіра рання мла залягала над „Старим портом“, коли із захисту громадно висипались усі ті, що там ночували.

Я тремтів з холоду. Мої брудні, з довгими віґтями пальці затиснулись в кулаки й нервово притулились до стін діравих кишень...

Слуги виносили сміття до бляшаних скринь, що стояли біля тротуарів і замітали коридори темних камяниць. Ліниво розносився їдкий дим з печей, де варили асфальт.

Я пристанув біля одної... й грівся...

Недалеко стояв понурий костел. Був відчинений. На порозі сидів старий, горбатий жебрак і скоро рухав своїми беззубими щоками...

Я ввійшов до середини і в кутку приперся до чорної стіни.

Передімною світились ліхтарі, блимали тілями воскові свічки. Зпоміж ліхтарів видобувався мягкий голос священика... дзвонили церковні дзвінки...

Погасло світло.

Люди розходилися. На камяній долівці голосно вистукували кроки.

Я відвернув голову... У моїх очах мигнула чорна шапочка... ясні, золоті кучері...

Це була вона...

Я кинувся до виходу. Я зачіпив собою якусь старшу паню, що кинула за мною якісь незрозумілі слова.

— Мадам! Мадам! — кликав я.

Вона оглянулася. По хвилині з іронією за лиці відвернулась і пішла.

Мимоволі глянув я на свій одяг. Червоні коліна виглядали зпід засмальцьованих, діравих ногавиць, мізинний палець у нозі задоволено віддихав повітрям полудневої Франції. Руки чорні від диму... вони грілись біля асфальтової печі... На розкудовченій голові, затиснений за вуха сидів старий кашкет.

Я зняв його з голови. Так, я знайшов його на одній рибальчій барці, покиненій на березі, без власника, де я рішився спати...

„Хто вона?“ На кожний випадок людяна жінка.

А я?...

В мене виглядають червоні коліна зпід штанів...

— — — — — — — —

Щераз побачив я її там, де вперше. Я стояв за вуглом камяниці, а вона йшла поперечною вулицею. Вона побачила мене й приспішила ходу.

— Мадам!

Вона не чула...

— Ех ти почваро! — кинув я їй у слід.

Вона в менті обернулась.

— Ви українець — й наближалась до мене.

Я машинально обернувся й зник за вуглом камяниці. Я весь трусився... Душа раділа... Тут землячка?

Я шукав у своїх споминах. Пригадував часи в університеті... Охопив мене пекучий сором. Лице горіло... Пригадувалась дійсність: червоні коліна і старий рибальчий кашкет...

Я думав про її манікюр і свої брудні, довгі нігті...

І досі переживаю хвилину цієї зустрічі.

В 30-ліття Філії Товариства „Просвіта“ в Яворові.

Просвітянська конференція. — Ювилейний концерт.

Заложена 1903 р. (30. серпня) в Яворові філія Т-ва „Просвіта“ відбула дня 4. березня ц. р. свято 30-ліття. Програма складалася з двох частин: 1) просвітянської конференції та 2) концерту. У святі взяли участь від Головного Т-ва „Просвіта“ голова д-р І. Брик і секретар п. М. Дужий.

Конференцію відкрив голова Філії д-р М. Фільц, запропонувавши до почесної президії представників централі, І. Паарову (голову Філії „Союзу Українок“), Ом. Назаревича (б. голову Філії „Просвіти“), Миколу Дуська (міщанина) та Миколу Вахуловича з Черниляви, Степана Гладиша з Вільки Росівської й Івана Бурка з Новосілля, як теперішніх діяльних просвітянських працівників. Присутні одноголосно затвердили цей вибір. Тоді голова централі д-р І. Брик привитав вибраних і в їх особах Ювилятку-Філію, підкресливши у своїй промові конечність і вагу освітньої праці. З черги виголосив д-р О. Галущак нарис історії життя і праці Філії за час 30-літнього іствування. З цього реферату присутні наглядно переконалися, що Філія була і є дійсно центром всіх важніших починів у ділянці народньої праці. Другий реферат виголосив п. М. Дужий про самоосвітні гуртки по читальнях, підкреслюючи, що правдива читальняна праця може й повинна йти тільки шляхом самоосвіти саме в самоосвітніх гуртках. Третій реферат — про значення бібліотеки в читальні — виголосив п. С. Харамбура. В дискусії деякі з присутніх (впр. І. Паарова, Р. Харамбура, М. Дусько, М. Вахулович) підчеркнули ще сильніше поодинокі думки рефератів, висловлюючися в тім напрямі, що міщанство треба скріпити свою участь в освітній праці та що її треба якнайінтенсивніше вести і між міщанством і на селі, бо освіта — це найпевніший фундамент розвою нації. Прочитані референтами резолюції приняли присутні одноголосно. Загально стверджено, що конференція відбулася дуже поважно й діловито та принесе поважні успіхи. Присутніх було 147 осіб — виділових від 24-ох читалень. Секретарював студ. прав Ст. Бутурин.

Вечором тогож дня відбувся концерт при битком набитій салі. Публику творили учасники конференції і звичайні гості. По відспіванні „Учітеся“ виголосив голова централі д-р І. Брик відповідну промову до часу й обставин, пройняту великим ентузіязмом до освітньої праці. Цей ентузіязм захопив і присутніх і маємо надію, що він „облечеться“ в чин. В цій промові п. голова пригадав присутнім теж історію заложення Філії на підставі довгого допису, поміщеного в 192. ч. „Діла“ з 1903 р. і згадкою про основників Філії віддав честь їх памяти. З черги відбулися ще такі музично-вокальні точки: Леонтовича „Ой темная нічечька“, „Ой устану я в понеділок“, Козицького „Ой чіпця згубила“, Ніщинського „Вечорниці“ — всі точки виконав мішаний хор під дириґентурою д-ра В. Неділки й фортепянове сольо п. Евгенії Утриско: „Лірницька пісня“, „Український танок“ і „Марш“ (твори В. Барвінського). І. Будзіцький віддеклямував оригінально поему Т. Шевченка „Іван Підкова“. Як усі інші, так і цей концерт випав — це можна сказати згідно з правдою — дуже гарно. Адвокат д-р В. Неділка з аморфної маси „співаючих осіб“ створив дійсно гарний хор. Треба ще додати, що на превеликий жаль присутніх відпало в останній хвилині скрипкове сольо п. Галі Іванчуківної (з причин від неї незалежних).

На літо приготовляє Філія друге просвітянське свято, що в ньому виконавцями будуть виключно хори сільських читалень. Так Філія відсвяткувала одно 30-ліття, тепер мусить так працювати, щоби друге 30-ліття випало ще краще. В цій праці мусять взяти щиру участь усі — село й місто

Н.

Святочний концерт у 120-ті роковини народження Тараса Шевченка.

Заходом філії Українського Центрального Комітету Еміґрантів з України у Львові відбувся дня 14. 3. ц. р. в салі Т-ва ім. М. Лисенка святочний концерт у 120-ті роковини народження Тараса Шевченка. Програма концерту була різноманітна й цікава.

„Заповіт“ відспівав під умілою орудою Дмитра Котка дуже численний хор Малої Семинарії. Коротке вступне слово виголосив арт. С. Литвиненко з запалом. Р. Орленко [illegible] відспівав дві пісні: Людкевича: „За байраком байрак“ і Лисенка: „Сонце заходить“. З глибоким мистецьким вичуттям і досконалістю інтерпретації Р. Савицький виконав три фортепянові композиції В. Барвінського (Прелюдія ес-моль і друга фіс-дур та Марш на лемківські теми). Окрім того, на домагання захоплених грою слухачів, відіграв додатково Етюд Шопена ф-дур. Арт. Леся Кривіцька з повним запалом і глибоким зрозумінням продеклямувала „Подражаніє Ісаї гл. XXXV.“ і „Лічу в неволі дні і ночі“ Шевченка, що викликало бурю оплесків слухачів, які примусили деклияматорку продеклямувати ще вірш її чоловіка, присвячений Шевченкові, „Карпатські гори“. П-і І. Приймова з чуттям відспівала: Шевченка-Степового: „Ой три шляхи“, Шевченка-Лисенка: „Мені однаково“ і Мусорґського: „Гопак“. Скрипкове сольо проф. О. Москвичева, на яке склалися: Ґлюка: „Мельодії“ і Паґаніні: „Сонатіна“, надало програмі вечору живого піднесення. На домагання невгаваючої салі проф. М. виконав іще свою композицію: „Елеґія на смерть Шевченка“.

Свято закінчилося живим образом укладу арт. маляря П. Ковжуна. Образ справді дуже цікаво й по мистецьки продуманий. На тлі цього образу А. Курдидик з теплом виголосив свій вірш „120 літ“. Фортепяновий супровід був у певних руках д-ра Н. Нижанківського.

Публики було доволі, при чому переважала молодь. Свято мало дуже симпатичний характер, його програма стояла на дійсно високому рівні.

Українська музика у Варшаві.

З голосів Варшавської преси про Український Симфонічний Концерт.

„Експрес Поранни“ (6. бер.) пише: „Останній симфонічний концерт тішився незвичайною фреквенцією. Програма, в якій находились виключно твори українських композиторів, був незвичайно атракційний. Рівень концерту — високий, як під оглядом музичного змісту, так і виконання. Цікавий показ видав молодій українській музиці якнайкраще свідоцтво. Вона визначається привабливими талантами, музичною культурою, знаменитим композиторським ремеслом, та, що найважніше — власною фізіономією... На чолі орхестри фільгармонії станув композитор Антін Рудницький, який провадив її з переконанням і авторитетом. Пісні Барвінського відспівала знаменито п. Марія Сокіл, артистка о теплім тембрі голоса і сердечній експресії...“

В **„Курєрі Варшавскім“** (6. бер.) пише м. І. Біневталь: „...В піснях Барвінського є багато концентрації почувань. П. Сокіл виконала ці пісні з артистичним зрозумінням, яке свідчить про її музичне вироблення і шляхотне відношення до мистецтва. Вона орудує гарним, рівнозвучним сопраном. Фраза в її інтерпретації є повною змісту і переконуючою... Кермував концертом Антін Рудницький. Як дириґент представляє він собою визнану силу: знаменито орієнтуючись в партитурі, цілковито володіє орхестрою, накидуючи їй свою волю...“

„Ґазета Польска“ (8. бер. — критик Кароль Штроменґер): „...Минулої неділі пізнали ми ґрупу українських симфоніків, яку ціхує гідне великої ваги технічне вишколення, набуте в Росії, Празі, Берліні, — розуміється, присвоєний собі модернізм, здоровий імпульс, а навіть „кигті“. В симфонії Ревуцького видно вже в першій частині, що автор має з чого і добре вміє висказатись. Цей поважний твір визначається музичним теплом і симфонічним завзяттям. Пісні Барвінського — відспівані гарним голосом, зі знанням і чаром п-ею Марією Сокіл — де знаменито написані твори, ліричні в дорому значінні. Антін Рудницький — енерґічний і фаховий дириґент концерту — представився як автор орхестрової суїти, в якій виразно позначається володіння орхестрою та муз. характеристика. Програма концерту, цікаво складена, виконана незвичайно старанно; була показом праць композиторів, які всі заслугують на пошану та ближче пізнання їх здорового артизму...“

„Ґазета Варшавска“ (7. бер. — відомий варш. композитор п. П. Ритель) Довга, двошпальтова рецензія ділить виконувані твори на два естетичні напрямки: той, що виразно визначається словянським елементом (Ревуцький, Барвінський), і другий, міжнародній, модерний (Лятошинський, Рудницький) та признає пальму першенства першому. Про виконавців висловлюється теж, лише у суперлятивах.

„Курер Поранни“ (7. III.) „...З радістю можемо ствердити високий мистецький рівень української симфонічної музики та неменший і її виконання... Технічна сторона сучасної української музики, її гармонічна і контрапунктична фактура та інструментаційний одяг — стоять на висоті вимог найновіших здобутків музичного мистецтва в Европі... Концерт зустрівся з незвичайно теплим приняттям у публики, яка щиро-сердечно оплескувала українську музику та її знаменитих виконавців.“

„Польска Збройна“ (8. III.): Друга симфонія Льва Ревуцького, це твір високої вартости, гарно зінструментований, багатого змісту, витриманий у формі уміркованого модернізму. „Сюіта“ А. Рудницького є твором талановитого музики, який знає свій фах, однак підлягає модерним міжнардонім впливам. Теж саме торкається й Бориса Лятошинського... Дві гарні пісні з орхестрою запрезентував В. Барвінський, расовий і культурний музика. Виконання п-ею Сокіл було знамените. Чудовий голос, який незвичайно „несе“, інтерпретація — архимузикальна. П. Сокіл заслуговує без застережень на назву найвизначнішої української співачки. П. Рудницький є дуже рутинованим дириґентом, з зовсім новочасною технікою і непересічною музичною інтелиґенцією.“

Яскраво відріжнюється від усіх вищенаведених голосів рецензія в ендецькому полудневому щоденнику **„АБЦ.“** Починається та „фахова“ оцінка так: „Недільний симфонічний поранок у фільгармонії був присвячений „українській“ музиці. Я вжив „лапок“ зі зовсім зрозумілих причин: бо це не був концерт української музики в значінні етноґрафічнім, але політичнім.“ (?!) Кажучи про виконані твори, автор „стверджує“: ...слабий звязок зі староруською, чи теж церковною, чи народньою музикою та сильну підлеглість впливам сучасної музики. Тої пустки, яку вичувається, того браку опертя на істотну нац. традицію, не винагороджують акценти, які свідомо намагаються підкреслити „національний“... І т. д. у тому самому тоні. Всеж, рецензент дуже похвально висловлюється про п-ню Сокіл, зате накидається на... орхестру! З цілої рецензії слідна ворожість до українства і цілковита незорієнтованість щодо виведених творів і їх авторів.

—o—

З орґанізаційного руху.

ПОВІТОВА ВИБОРЧА НАРАДА В ГУСЯТИНІ.

Дня 10. ц. м. відбулася в Гусятині довірочна нарада в справі сільських виборів зі судової округи Гусятин. На збори явилися представники з 22 громад у числі 80 делеґатів. Після відкриття зборів **о. Маляновським,** деканом з Чабарівки, покликано до президії інспектора **Василя Остапчука, Гринька Бохонка** і **Капустяника.** Реферат про самоуправний закон і виборчий реґулямін та про відповідну підготовку до виборів громадських рад виголосив адвокат **м-р Михайло Шахнович** з Гусятина. Після реферату вивязалась оживлена дискусія, в якій крім референта і предсідника забирали голос: суддя Капустинський, о. Ковальський, Геваніцький, Ворона й інші. Після того вибрано Повітовий Виборчий Комітет з 15 осіб під проводом адвоката м-ра Шахновича.

При кінці розвинулася дальша дискусія над справами політичної натури і положення Гусятинщини. Ухвалено відповідні резолюції. На повицій нараді зібрані громадяни виказали велике зацікавлення справами загальногромадянськими, бо в Гусятинщині вже від довшого часу не було ніяких сходин у політичних справах.

ВЕЛИКА НАРАДА УНДО В БОГОРОДЧАНАХ.

Дня 25. лютого ц. р. відбулася в Богородчанах у великій салі Народнього Дому ширша нарада членів і прихильників УНДО. В нараді взяли участь громадяни самого міста та з гро-

мад: Старі Богородчани, Лисець, Посіч, Невочин, Саджава, Глебівка, Глубоке, Хмелівка, Ляхівці, Горохолина, Лисівка. Нараду отврив голова ПНК **о. П. Городецький.** До президії вибрали: **о. П. Городецького, Ілька Проця** з Богородчан, **Михайла Мартиниця** з Ляховець, **Павла Максимова** зі Саджави, **Івана Данилова** з Глебівки, **Ілька Штогрина** з Глубокого, **Олексу Говеру** з Нивочина, **Миколу Барабаша** зі Ст. Богородчан і **Олексу Бурґгарда** з Гороховини. Предсідник представив зібраним посла Юру Чукура, якого зібрані привитали оплесками. **Посол Чукур** виголосив посольський звіт, зясував теперішне політичне положення українського народу та обговорив самоуправні справи, зокрема майбутні громадські вибори. По дискусії зібрані одобрили працю політичного проводу УНДО й Української Парляментарної Репрезентації та ухвалили постанови щодо підготовки громадських виборів. Нарада закінчилась відспіванням національного гимну.

—o—

По широкому світі.

— В Парижі помер князь Сикст Бурбонський, брат б. цісаревої Зити.

— Японський кабінет признав кредит у сумі 38 міліонів єн на удержання японської армії в Манджурії.

— Наслідком польсько-німецьких розмов у Берліві в справі взаїмного інформування прилюдної опінії в обох державах приверено з днем 15. ц. м. дебіт німецьким і польським газетам, забороненим перед кількома місяцями.

— В Німеччині виконано 14. ц. м. три смертні присуди: стято топором 24-літнього комуніста Бара і двох убивників одної торговки.

— Перед воєнним судом в Букарешті розпічнеться 19. ц. м. процес проти вбивників премієра Дуки

НОВИНКИ

— **ПОДВІЙНЕ ЛЬОСУВАННЯ ПРЕМІЙ ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ДІЛА“. Вп. Передплатників, які вплатили передплату „Діла“ за час до кінця червня ц. р., прохаємо слідити за своїм прізвищем у списках, які подаємо на сторінках нашого часопису. На випадок, якщоб через помилку ми когось поминули, просимо негайно реклянувати в нашій адміністрації.**

— **ПРИГАДКА. Звичайні Загальні Збори Видавничої Спілки „Діло“,** кооперативи з обмеженою порукою у Львові, відбудуться в суботу 17. березня ц. р. в год. 4.30 попол. в льокалі Редакції „Діла“, Ринок 10. II пов.

— **Порадництво і школа.** Виклад на цю тему виголосить від Порадні для Вибору Звання Ліда Туркевич дня 17. березня ц. р. (в суботу), в год. 6. вечором в домівці Рідної Школи при вул. Мохнацького ч. 12/I. Для пізнання здібностей дитини є конечною співпраця школи і Професійної Порадні.

— **Концерт молоденького лавреата.** Як довідуємося, в Перемишлі відбудеться 25. ц. м. в салі Нар. Дому концерт молоденького лавреата, 11-літного пяніста Северина Сапруна. В програмі твори: Баха, Бетовена, Моцарта, Шуберта, Раффа, Гумля і ін. Початок в год. 7.30 веч. Дохід з концерту призначений на будову церкви на Засяні.

— **Управа Українського Молодого Театру „Заграва“** просить нас зазначити, що пєсу „Тарас Бульба“, за Гоголем, на 4 дії в сценічній перерібці й оригінальній постановці Володимира Блавацького (ставлену теж у Львові в театрі „Ріжнородностей“) — виставляє виключно тільки Театр „Заграва“. Цю пєсу з декораціями Л. Боровика ставитиме „Заграва“ у всіх містах і містечках Галичини.

— **Ревізії й арештування у Львові.** Як повідомляє ПАТ, поліційні органи перевели 14. ц. м. з мешканнях кількох українських громадян у Львові ревізії, глядаючи за нелеґальною літературою ОУН. При ревізії заквестіоновано велику скількість нелеґальної бібули, як „Сурма“, „Розбудова Нації“, „Націоналіст“ і ін., призначені до кольпортажі. У звязку з тим придержано 10 осіб, між іншими Марту Луцьку, Мирославу і Марію Головко та чотири особи з родини Адріяновичів. Всіх задержано в слідчому арешті.

— **Хто виграв на льотерії?** В другім дні тягнення Держ. Клясової Льотерії впали виграні на такі числа: 20.000 зол. на ч. 111891. 10.000 зол. на ч. 29296. 135989. 5.000 зол. на ч. 6940. 2.000 зол. на ч. 132147. 2.000 зол. на ч. 23071, 130907. 1000 зол. на ч. 91041, 103519. 1000 зол. на ч. 197, 6619, 4086, 4675, 16619, 62756, 40526, 122300, 125778, 132211, 164399, 167718. 500 зол. на ч. 15911, 21945, 56178, 41438, 24701, 45690, 150113. 500 зол. на ч. 68492, 86300, 95583, 168153. 400 зол. на ч. 11266, 33310, 34343, 46942, 49026, 53467, 53795, 55971, 57387, 65816, 68751, 70781, 71696, 85398, 101831, 105846, 110111, 119432, 125695, 135454, 142056, 159730, 162164, 163142. 400 зол. на ч. 13056, 19076, 22898, 38944, 93372, 100964, 135964, 142745, 146797.

— **Перебудова львівських вулиць.** В межах цьогорічного буджету м. Львова будуть переведені роботи коло перебудови їздні вулиць Городецької, Янівської, Зеленої, Окружної та Бема. Крім того буде перебудована вулиця Тарновського та Куркова а на кільканацятьох інших вулицях будуть переведені направки їздні або хідників.

— **Пожежі.** В Трушівцях пов. Добромиль вибухла 14. ц. м. в загороді Теодора Коваля пожежа, що перекинулася при сильному вітрі на сусідні будинки. Згоріло 12 хат і 21 господарських будинків. Жертв людьми не було. Шкоду обчисляють на 50.000 зол. Причиною пожежі була хибна будова комина. — В Лисцю Старім пов. Станиславів згоріло в ночі на 15. ц. м. 40 господарств. В рятунковій акції взяло участь сім пожежних сторожей з околиці. Жертвою вогню стало багато живого інвентара.

— **Буря над Бориславом.** Минулої середи перейшла над Бориславом сильна буря, що знищила багато вертничих веж. Вихор позривав дахи з мешкальних домів і копальняних будинків та вивернув вертничий трикутник, який падучи перервав електричні проводи високої напруги. В тій хвилині надїхав на це місце віз, запряжений в пару коней, на які впали дроти. Коні, поражені електричним струмом, згинули на місці. При направі ушкоджених дротів упав зі стовпа на землю електромонтер і тяжко потовкся.

— **Сільська повитуха та її клієнтки.** Львівський суд розбирав справу повитухи зі Старого Села пов. Бібрка, Марії Ґузовської, що доконувала недозволені ґінекольоґічні заходи на легкодушних жінках, переважно дівчатах, наслідком чого одна з них умерла. Обвинувачена заперечила свою виновність, хоч доказано їй аж пять випадків, мовлячи: „Я не робила ніяких операцій, тільки оглядала свої клієнтки, які самі того домагалися“. Ґузовську засуджено на півтора року вязниці. Крім того дві її клієнтки Ядвига Стефановська та Марія Козакевич дістали по 6 міс. вязниці, а 2 мужчини, які їх до того намовляли, 24-літний Мих. Корнечевський і 20-літний Евст. Козакевич по 6 міс. з завішенням.

— **Львівська хроніка.** Новий буджет громади м. Львова передбачує видаток 900.000 зол. на театри. Самі емеритури для артистів виносять 280.000 зол. — В мешканні при вул. Яблоновських застрілився радник маґістрату Лев Самулевич, інтендант міських театрів, з причини нервового розстрою.

— **Краєва хроніка.** Залізничу стацію Івашківці під Збаражем рішено поширити і задля цього вивласнять потрібні ґрунти. — В Тернополі стверджено кілька випадків плямистого тифу. — У Сернках Гор. пов. Рогатин вартівник Іван Кус застрілив Івана Паланюка, що ставив йому опір. — В Болехові отроїлася Осипа Левандовська з причини родинних невзгодин. — На волинських ріках рушили леди, причому піднеслася вода на ріках. — В Перемишлі повісився купець Герман Мавс з причини фінансових труднощів. — З хибно збудованого комина в хаті Федя Коваля з Трушкович біля Добромиля вибух вогонь, що перекинувся й на стоділ зі збіжем. Шкід є на 50 тис. зол. — На залізничім мості в Дубівцях пов. Станиславів хотіла кинутись під поїзд Анна Рольф, з кому залізничники придержали її, вирвалася їм з рук і скочила у Дністер. Залізничники скочили за нею і з важким трудом витягнули вже сусідів. Згоріло 12 хат, 21 інших будинків та зелену 28-літню жебрачку Марту Текусь, що втопилася, не маючи сил перенести пороложих болів.

— **Отруйниця.** У Станиславові зачалася судова розправа проти Бронислави Копцюх, яка втроїла свого чоловіка, залізничника Гната Копцюха, вливши йому підчас сну содового лугу. Між Копцюхом і його жінкою приходило часто до авантюр і бійок, бо як твердить жінка, чоловік впивався та зраджував її з іншими жінками.

— **За шпигунство.** В окружнім суді у Варшаві відбулася розправа проти Марії Отурек і Е-

З ЖИТТЯ НАШИХ УСТАНОВ.

Найменші пописуються...

В організаційній праці над українізацією Львова беруть участь не тільки старші громадяни: Не менша від їх праці є праця наших маленьких з рідних захоронок, що національно освідомлюють не рідко своїх батьків та самі вчаться бути щонайкращими.

Доказом і зразком такої праці було м. ін. дуже симпатичне і зворушливе своєю наївністю діточе свято української захоронки при вул. Руській 3., яка працює під пров. п. Яворської. Свято відбулося мин. неділі й було присвячене Тарасові Шевченкові, щиро кажучи, мабуть ніяке свято не викликувало своєю програмою стільки вражінь, як воно.

На салі захоронки зійшлися в год. 3. святочно, в більшості в народні строї зодягнені діти та їх батьки й гості. Програма дуже багата: хорові (м. ін. „Заповіт“ та „Садок вишневий“), декламації гуртові („Яке то нині свято“) і поодинокі, забави, прегарні танки („метеликів“ й ритмічні), врешті пластичні фіґури, які виконали діти надсподівано гарно, дисципліновано та по мистецьки. Малі хористи, декляматори й танцюристи, з яких деякі щойно відросли від землі, збирали в „салі“ оплески та викликували сльози зворушення.

Свято було одно з тих, з яких виходили з усміхненою душею і палкою вірою, що ці діти, діставши в захоронці таке виховання, будуть справді добрими громадянами.

(а)

Під осуд громадянства.

(Лист до Ш. Редакції „Діла“).

Під такою назвою був уміщений в ч. 2. „Громадського Голосу“ за ц. р. лист голови повітової управи УСРП на Луччині Івана Бондарука, яким автор невідомо з якою метою намагається мене знеславити в очах громадянства.

В другій половині січня я наділсав до Редакції „Громадського Голосу“ такого листа:

„На підставі § 19. пресового закону прошу умістити в „Гром. Голосі“ в найближчому числі на тому самому місці й тими самими черенками слідуюче:

Іван Бондарук з с. Жидичина луцького повіту в ч. 2. „Громадського Голосу“ за цей рік умістив листа під титулом „Під осуд громадянства“, в якому безпідставно й несправедливо ставить виключення його з числа членів філії „Сільського Господаря“ в Луцьку в звязок з нападом на нього в його ж рідному селі дня 20. XII. 1933 р., намагаючися накинути на мене тінь твердженням, що буцім-то я разом з іншими членами філії „С. Г.“ є моральним спричинником нападу і т. д.

Протестуючи найрішучіше проти таких нечуваних ще на волинському ґрунті засобів очорнювання невинних людей, заявляю:

Неправдою є, що рада філії „Сільського Господаря“ в Луцьку, а в її складі й я, виключили його, Івана Бондарука з членів Т-ва в „тими самими аргументами“, що й напасники нападали на нього. Натомісць правдою є, що виключено його за виступи, які шкідливо відбилися в інтересах філії.

Глибоко ображаючим мене наклепом є, що я, голосуючи за його виключення, солідаризуюся з напасниками на нього. Натомісць правдою є, що я, як кореспондент „Діла“, довідавшись про напад на Івана Бондарука, умістив у томуж „Ділі“ замітку під титулом „Ганебний напад“, який свідчить про моє негативне відношення до подібних явищ“ і т. д.

До сьогоднішнього дня „Громадський Голос“ його спростування не вмістив. Уважаючи вміщування дописів з тенденцією знеславлювання невинних людей і неуміщування спростувань за чин, що розминається з газетярською й громадською етикою, піддаю поступовання „Гром. Голосу“ під осуд громадянства.

А Ш. Редакцію „Діла“ прошу не відмовити мені в уміщенні цього листа. З високою пошаною

Луцьк, 9. III. 1934 р. **В. Островський.**

[illegible] Джавги під замітом шпигунства в користь сусідної держави. Обоїх засуджено на [illegible] вязницю.

— З Польщі. В копальні „Йовіш" біля Со[illegible] засипало вугілля на смерть 2 робітни[illegible]. — У Кракові вбив серж. Зайончковський [illegible] свого товариша Бабінського, якої був [illegible] час коханцем і яка його врешті навку[illegible] собі. — „Денник Законів" оголосив роз[illegible] ради міністрів, яким знесено заборо[illegible] довозу деяких товарів з Німеччини до Польщі. — Студента варшавського університету Зутка, що кидав камінням на поліцію, [illegible] на 10 міс. вязниці. — В мешканні лі[illegible] Кемпінського у Варшаві вибухла підчас [illegible] бензина: жінка і служниця лікаря опа[illegible]. — В с. Чарни Ляс бавилося двоє дітей од[illegible] солянника хованця в неприявности батьків [illegible] в скриню, що затріснулася за ними. Че[illegible] вдусилися і так їх вечором найшли бать[illegible]. — В Бендзіні завалився на подвірю одної [illegible] бальков, на який повиходили льока[illegible] дивитись на мандрівних музикантів, одна [illegible] вбилася а 7 осіб було важко ранених. — [illegible] має ухвалити закон про бібліотеки, які [illegible], що мають більш, як 2 тис. мешканців, му[illegible] вдержувати своїм коштом. · Чарнота·

— Ріжні вістки. З залоги японського торпедовика „Томотсурі" вирятували досі 13 моряків, з трупи 49 виловили з моря. — В Німеччині від[illegible] сокирою голову присудженим на смерть комуністові та двом вбивникам одної [illegible]. — В Бейруті завалився великий бу[illegible], в якому містилися готель і каварня. З [illegible] добули кількадесять трупів.— Поль[illegible] письменник Струґ виїздить до Палести[illegible] глядаючи матеріялів до нової повісти. — [illegible] Слячинський в Насельску спроневі[illegible] 50.000 зол. на гулятику. — З Гонкону по[illegible], що американський воєнний кора[illegible] „Фультон" згорів з невідомої причини. [illegible] врятувалася на китайський корабель. — В Будапешті арештувала поліція ячейку комо[illegible], що мала тайну друкарську машину, 19 чле[illegible] і провідника дентист. техніка Калльоса. — В Римі почався процес проти Леонарда Бучі[illegible], Рената Чіянчі, його сина Клявдія і Маска[illegible] Капассі, обвинувачених у підложенні пе[illegible] машини в катедрі св. Петра, яка на ща[illegible] не наробила поважнішої шкоди та підготовці [illegible] на життя Мусолінія при помочі отруй[illegible] ґазу. Всім їм грозить кара смерти. — В [illegible] вспав у кількох місцевостях кровавий [illegible]. — Останні морські маневри не повелися в [illegible]: два торпедовці, кружляк і підводне су[illegible] були ушкоджені так, що їх ледви дотягнули до порту.

— **Максим Ґоркий про більшовицьку літературу.** Московські „Ізвестія" та „Правда" при[illegible] на днях у рубриці „Про енергію" критич[illegible] статтю Максима Ґоркого про більшовицьких письменників. Ґоркий не займається змі[illegible] і значінням їх книжок, лише виступає про[illegible] їх мови, занечищеної словами „дивоглядно [illegible]". Російську мову недаром Турґенев назвав „великою, гарною". Більшовицькі письменники не повинні покликатися на це, що „в нашій околиці інакше говорять". Не треба в літературу вводити грубих висловів, нпр. слово „Істи" заступати словом „жерти". Занечищення мови не треба вважати її збогачуванням. В „енергії" більшовицьких письменників про скорість думання все є поверховне, непередумане відношення до людей та ріжних явищ життя. Передреволюційні письменники не вживали так часто гучно заіменника „я", як це роблять „енергічні" більшовицькі письменники. В російських клясиків слід учитися, як треба працювати.

— **Нюйорські готелі.** З нагоди страйку готелевих кельнерів в Нюйорку поробили деякі [illegible] обчислення нюйорських готелів. Нараховують, що в Нюйорку є кругло 500 великих готелів з 25.000 кімнат. Вони дають зарібок 40.000 особам, котрі побирають біля 50 міліонів дол. платні річно крім „типсів" (напивного). Міська адміністрація обрахувала вартість [illegible] 55 найбільших готелів на 260 міл. дол., [illegible] це для стягнення податку. Очевидно, що [illegible] не є правдива ціна тих підприємств. Сім найбільших готелів: Воллдорф, Савой, Плаза, Пенсильвенія, Каммодор, Билтмор і Нюйоркер оцінюють на 97 міл. дол. і вони платять податку 2,500.000 дол. річно. Дуже важко було їм [illegible] досягати кінці разом в часі проґібіції. Тепер щойно починається нова доба їхнього фі[illegible] розвитку.

—o—

ЗІ СОЙМУ Й СЕНАТУ.

Дня 15. ц. м. обговорював сенат податкові кредити на 1933-34 р. для Шлеська та закон про податкову ординацію. В дискусії над проектом тієї ординації говорив м. і. від україн[illegible] сен Макух.

З судової салі.

Б. ПОСОЛ БОРИС КОЗУБСЬКИЙ ПЕРЕД КРЕМЯНЕЦЬКИМ СУДОМ.

Дня 20. грудня 1933 р. покінчилася в Кремянці карна розправа проти Степана Пшеничного і 27 учеників та учениць кремянецьких шкіл, засуджуючим присудом за приналежність до Юнака на кару вязниці від 1 до 6 літ. Між ними находився також Юрко Козубський, син б. посла Бориса Козубського, засуджений на два і пів року вязниці. Коли після проголошення присуду виведено арештованих учеників зі судової салі, впали на коридорі оклики: **Слава! Слава, хлопці!"** Також, коли опісля поліційна ескорта з арештованими Степаном Пшеничним і його товаришами зближалася до вязничної брами в Кремянці, з громади людей, яка доволі численно зібралася під вязницею, впали — як каже акт обвинувачення — грімкі оклики „Слава, Слава терпінню, терпіть хлопці довгі літа". Поліційні функціонарі завважили в громаді людей декількох знайомих собі українців, між ними б. посла Бориса Козубського, п. Марію Черкавську, вдову по пок. сенаторі Михайлі Черкавському, місцеву ем. учительку п. Шубську і кілька осіб зпоміж місцевої студентської молоді. Поліційні функціонарі зробили на всі ті особи донесення, що це вони були тими, які підносили оклики і на тій основі в дні 22. грудня 1933 р. всіх їх арештовано і осаджено в кремянецькій вязниці. Обі пані Черкавську і Шубську по кількох тижнях побуту в вязниці випущено на волю, а інших задержано далі у вязниці.

На тлі тих подій відбулася 10. березня ц. р. перед виїздовою сесією рівенського окружного суду в Кремянці карна розправа **проти б. посла Бориса Козубського, студ. прав Аркадія Трачука, двох сестер Евфрозинії і Клавдії Недвецьких і гімн. учениці Тамари Комаревич** за злочин з арт. 154 §. 2 к. к., ц. є публичне похвалювання злочину державної зради, якого мали допуститися, підношенням повищих окликів.

Трибуналові окружного суду проводив судія Тополінський, вотували сс. Туровський і Тайльор, обвинувачував прокуратор Обст. Оборону б. посла Бориса Козубського і трьох дальших обвинувачених обняли **адвокати — Микола Багринівський з Рівного, посол. д-р Біляк зі Львова і б. посол Самійло Підгірський з Ковля.** Обвинувачену Конаревич боронив адвокат Башинський (поляк) з Рівного.

Розправа викликала велике зацікавлення як серед українців так і серед місцевих поляків. Доволі далека дорога від вязниці до суду була вже від вчасного ранку переповнена людьми і то переважно селянами з кремянецького повіту. Коли появилася дорожка, в котрій везено б. посла Козубського й інших обвинувачених, знайомі селяни мовчки здіймали накриття з голов. Судова саля була переповнена місцевою польською інтелігенцією та родинами обвинувачених.

Переслухано кільканацятьох свідків, між якими переважали поліційні функціонарі. Під вогнем питань оборони виявилися поважні суперечности у зізнаннях тих свідків, а головний філяр акту обвинувачення проти б. посла Бориса Козубського функціонар слідчої поліції Ян Муль, одинокий ствердив, що чув слова, наведені в акті обвинувачення, а щодо Б. Козубського, то з уваги на те, що оклики падали „хорально", він поодиноких слів не чув, розпізнав лише по устах Б. Козубського, що брав участь в окликах.

Прокуратор в дуже короткій промові твердив, що вина обвинувачених є достаточно виказана і тому домагався засуду.

Промови оборонців Підгірського, д-ра Біляка і Багринівського, а також Башинського стояли на дуже високому рівні. Зокрема адв. Підгірський дуже влучно підхопив яркі суперечности в зізнаннях поліційних свідків щодо Б. Козубського — адв. д-ра Біляк виголосив вичерпуючий правний вивід, та виказав, що батько, який відпроваджує молоденького сина до тюрми, находиться в такому душевному настрою, що хіба не може бути мови про свідомий намір похвалювати злочин державної зради, а зокрема приналежність до ОУН — а це тимбільше, що обвинувачений Б. Козубський є членом Центрального Комітету УНДО, отже партії, котрої відношення до метод ОУН є загально відоме.

Адвокат Багринівський обговорив деякі моменти події, устійнені зізнаннями свідків і вказував на відрухові настрої осіб, зібраних під вязницею, які тим самим виключили знамена тяжкого, закиненого їм злочину.

Серед важкої атмосфери вийшов трибунал на нараду, що тривала поверх 2 години. Після неї предсідник проголосив слідуючий присуд: **Бориса Козубського, Аркадія Трачука, обі сестри Евфрозину і Клявдію Недвецькі і Тамару Комаревич** признається **винними** злочину **з арт. 154 §. 2. к. к. це є** публичного похвалювання злочину державної зради, довершеного окликами, обнятими актом обвинувачення і за це засудив

Бориса Козубського **на 6 місяців вязниці**, всіх інших обвинувачених **на 10 місяців вязниці** з зачисленням дотеперішнього слідчого арешту, одначе без припинення виконання кари. Суд зарядив випущення Бориса Козубського і інших обвинувачених **на волю.** Оборонці зголосили **від цього присуду апеляцію.**

—o—

З театру.

ВЕЛИКИЙ МІСЬКИЙ ТЕАТР: „ГОСТИННИЦЯ ПІД БІЛИМ КОНЕМ", музична комедія на 3 дії Р. Бенацького.

Давніше звали це опереткою, нині поважніше музичною комедією. Давніше мусіло таке видовище мати цікаву інтриґу, багато дотепів і кілька співаків. Від часу, як оперетка у розквіті своїх сил у Львові упокоїлась, пробують заступати її драматичні артисти, декоратори та балетниці. Ця „Гостинниця під білим конем" (заки її не бачили, не знали, чи це „заїзд" чи „коршма") має ще кілька старих добрих типів: німецького професора, фабриканта трикотів, веселого кельнера, але всі вони крутяться по сцені шукаючи за дотепним куплетом і бодай одним дотепом. Самого Франца Йосифа І. у власній особі привезли на „правдивім" кораблі. Та і він ледви спромігся на одну „золоту думку" до штамбуху, таку золоту, як жовтий бляшаний ґудзик.

Чи засміявся хтось хоч раз голосно за весь час вистави? Були тільки оплески за декорації і за той єдиний голос, якого можна було слухати — М. Ґрабовської. Ах, той її партнер! Коли співав із нею, тільки видко було, що відчиняє рот. Мімікою і жестами нагадував провінціяльних амантів. Чи варт поглянути на цей оперетковий ґуляш? Не більш, як на цирк і то без звірят і то не першорядний.

м.р.

Дописи.

ГУСЯТИН.

Загальні збори Повітового Кружка „Рідної Школи". Дня 10. ц. м. відбулися в Гусятині загальні збори Повітового Кружка „Рідної Школи". На збори прибули члени і відпоручники Кружків з 20-ти громад у числі 80 учасників. Збори відкрив голова о. Малиновський, проводив зборами судія Капустинський. Після звітів Старшини і контрольної комісії виявзалась дискусія, в котрій забирали голос: о. Малиновський, о. Ковалінський, інспектор В. Остапчук і м-р Шахович, у висліді дискусії ухвалено поширити акцію заснування діточих садків і захоронок в гусятинській окрузі. Вкінці вибрано нову Старшину Кружка під проводом судді Капустинського. Ухвалено також якнайенергічніше взятися до пропаганди в повіті за внутрішньою позичкою для „Рідної Школи", при чім зараз на місці присутні заявилися зложити около 200 зол. позички.

ШАХИ.

З УКРАЇНСЬКОГГО ШАХОВОГО СОЮЗУ.

Згідно з оголошеним дня 4. ц. м. в „Ділі" комунікатом відбулося засідання делеґатів львівських шахових гуртків, що зголосилися до турніру. На засіданні вибрано провід турніру, зложений з делеґатів, по одному із кожного гуртка, що уконституувався так: голова м-р Жовнір Вас., секретар Панькiв Тимотей, скарбник Жмийковський Осип, референт турніру Савчак Роман.

До змагань зголосилося покищо пять гуртків, тобто Луг-Львів, Луг-Знесіння, Воля, Робітнича Громада й УРСК. Вони почалися в мин. неділю, коли стали проти себе стали: Роб. Громада — Воля 2:4.

На чергові неділі назначено такі зустрічі: 19. III. Луг-Львів — УРСК, Воля — Луг-Львів, Луг-Знесіння — УРСК; 25. ц. м. УРСК — Воля, Роб. Громада — Луг-Знесіння.

Шахові гуртки, що не приєдналися до змагань, можуть зголоситися ще у п. Жмийковського (Т-во „Воля", Ринок 10) або в домівках згаданих товариств, що станули до змагань.

Роман Савчак, реф. турніру.

—o—

СПОРТ.

Україна — Світезь.

Товариські мячеві змагання цих дружин відбудуться в неділю 18. ц. м. на грищі Світезі. Початок: год. 11·30 передпол. Попередять в год. 9·30 рано змагання дружин молодших.

Конкурс лещ. скоків за мистецтво Ворохти.

Дня 11. березня ц. р. відбувся заходом Філії К. Л. К. у Ворохті II. конкурс лещатарських скоків за мистецтво Ворохти на рік 1934. Участь взяло 9 місцевих гуцулів, котрі користаючи з 10-денного побуту у Ворохті норвежського тренера п. II Йонсона, дуже багато присвоїли собі з норвежської школи.

Два дні перед конкурсом виділ філії рішив попросити п. Йонсона, котрий мав виїхати вже 8. III. ц. р. щоби на кошт філії залишився і тренував наших гуцулів. Тренер п. Йонсон дуже радо згодився і два дні тренував наших лещатарів, а в день конкурсу судлював як головний судля.

Конкурс почався точно в год. 13. на малій скічні, підчас коли дощ падав ціле пополудне і сніг зовсім розпустив. Глядачів зібралося понад дві сотки.

До помочі в судлюванні станули: Іванчуківна Ольга, Мочерняк Іван (секретар філії), Дмитро Росінський та Дмитерко Роман. Скакуни дуже добре трималися, бо хоча були ї початкуючі, то на загальну суму скоків, були лише три з упадком.

Минулорічний мистець, **Гриць Мочерняк**, зі своїм гарним стилем, мусів цього року уступити першенство **Бойчукові Миколі**, котрий неменш гарним стилем осягає імя мистця Ворохти на 1934 р, і так здобуває вперше мандрівну нагороду інж. О Пежанського.

Подрібний вислід конкурсу такий:

1. Бойчук Микола	скоки	17, 20, 18 м	— 219 пнк.
2. Мочерняк Гриць	„	16, 19, 17 „	— 207 „
3. Мочерняк Василь	„	12, 16, 16 „	— 185 „
4. Ткачук Олекса	„	14, 15, 15 „	— 180 „
5. Мочерняк Іван с. Мих.	„	13, 15, 15 „	— 161 „
6. Хомин Федір	„	14, 14, 15·5 „	— 158 „
7. Цабанюк Федір	„	12, 11, 11 „	— 150 „
8. Дедерчук Федір	„	10, 10, 10 „	— 146 „
9 Мочерняк Дмитро	„	11, 11, 16 „	— 122 „

В тім самім дні, себто 11. III. в год. 17, у битком набитій малій салі „Нар. Дому“ відбулася роздача нагород за кілька цьогорічних змагань разом. На роздачу прибув також п. Йонсон. До почесної президії голова філії К. Л. К. п. Мочерняк попросив як предсідника дир. Івантишина Миколу, п. Івантишинову Олену, тренера п. Йонсона, Гаврилюка Семена та Гаврилюка Миколу. П. дир. Івантишин Мик. отворив святочне засідання після чого забирали голос Мочерняк Василь, і секретар Іван Мочерняк. По їх промовах голова філії Гриць Мочерняк подякував іменем К. Л. К. всім фундаторам нагород, а зокрема подякував тренерові п. Йонсонові за тренування і судлювання, причому вручив йому гарно вишиту низом гуцульську сорочку як памятку від К. Л. К. з Ворохти. Подаровано йому також відзнаку К. Л. К., котру він дуже цінить.

Потім предсідник вручив кожному нагороду особисто. Насамперед роздано нагороди юніорам за змагання в бігу на 3. км. в 1933 р. I. нагороду дістав Никорак Микола (лещета дару Василя Мочерняка і виззвання), II. наг. Никорак Дмитро, III. наг. Філяк Олекса. За рік 1934 дістали з кляси старших: I. нагор. Мочерняк Іван с. Мих. (лещета дару Ткачука Леся), II. наг. Цабанюк Федір, III. наг. Росінський Іван с. Дм. З кляси молодших: I. нагор. Росінський Іван с. Ю. (лещета дару Мочерняка Г.), II. наг. Мочерняк Михайло, III. наг. Кувійчук Михась. На II. і III. нагороди зложилися дари чит. „Просвіти“, „Гуцульської Кооперативи“, Миколи Бойчука, Поповича Івана, Юсипчука Василя та інш. За участь іншим юніорам роздано гарні книжочки дару п. Мих. Таранька.

В конкурсі скоків у 1933 р. мандрівну нагороду інж. Пежанського дістав, Мочерняк Гриць, котру опісля передано Бойчукові Миколі, як мистцеві за 1934 р. Крім того дістали жетони (дар К. Л. К., Львів) Мочерняк Гриць, Бойчук Мик. та Дило Михайло.

Роздано також нагороди за лещат. райд Ворохта — Микуличин (18 км.), який відбувся дня 25. II. ц. р. Тут також здобув мандрівну нагороду дир. Панькова Вол. Бойчук Микола, котрий дістав у додатку індивідуальну нагороду дару Росінського Дмитра II. нагороду в райді взяв Мочерняк Василь, III. наг. Стеткевич Микола, (К. Л. Т., Станиславів). На дальші нагороди за участь зложилися книжки, які дарували на ту ціль: „Діло“, „Українська Преса“, „Сільський Господар“, „Вогні“ та інші.

Вкінці роздано книжкові нагороди за участь у зіздових змаганнях, які відбулися 4. II в честь покійного змагуна, бл. п. А. Кіфяка, при чому всі присутні вшанували його память повстанням з місць.

По роздачі нагород забрав голос п. Гаврилюк Микола і висловив вдоволення з гарного звичаю роздавати нагород в книжках. Згадав також з гордістю, що **голова філії Г. Мочерняк здобув нагороду „Діла“ у Славську** за зіздовий біг, чим приніс славу Гуцульщині.

Норвежець п. Йонсон зложив у нім. мові в імені свого норв. лещ. т-ва „Реді“ („Ready“) щирий привіт українським лещетарям, подякував за гостинність і дарунок для нього, висказав своє признання, що гуцули найкраще скористали з його науки і на кінець побажав гарного розвитку лещ. спортові на Гуцульщині, за що присутні нагородили його рясними і довгими оплесками.

На закінчення секретар К. Л. К. Мочерняк Іван відчитав листу добровільних датків на нагороди. Потому предсідник замкнув засідання, дякуючи присутним за участь — і заохочуючи змагунів до дальшої працї.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

В. Сімович: ТАРАС ШЕВЧЕНКО. Його життя і творчість. З нагоди 120 роковин уродин. (1814—1934). Львів, 1934. Накл. Т-ва „Просвіта“, ст. 82.

Д-р Василь Лаба: ПАТРОЛЬОГІЯ. Життя, письма і наука отців церкви. II. і III. частина. Ст. 214 і 148. Праці гр.-кат. Богословської Академії у Львові, під проводом о. проф. д-р Йосифа Сліпого. Львів 1934.

В. Островський: СІЛЬСЬКІ СТЕЖКИ. Поезії, Луцьк 1934. Накладом Видавництва „Сьогодні“, ст. 16.

Іван Ольбрахт: РОЗБІЙНИК МИКОЛА ШУГАЙ. Роман. У додатку начерк Миколи Голубця „Опришки“. Львів. Накладом І. Тиктора. Українська Бібліотека ч. 2., лютень. Ст. 128.

Михайло Таранько: „ТАРАСОВИМ ШЛЯХОМ“. Збірка промов, деклямацій та сценічних картин на Шевченкові Роковини. Львів. В-во „Світ Дитини“, 1934. ст. 96

ІДЕОЛЬОҐІЯ КООПЕРАЦІЇ. Вибір із кооперативного письменства. Впорядкували К. Коберський і Вит. Левицький. Бібліотека Ревізійного Союзу Українських Кооператив ч. 26. Львів, 1934. ст. 110.

УКРАЇНСЬКА МОЛОЧАРСЬКА КООПЕРАЦІЯ У 1932 Р. Львів, 1934. Накл. Краєвого Молочарського Союзу „Маслосоюз“, Ст. 56.

ПОРАДНИК ДЛЯ САМООСВІТНІХ ГУРТКІВ. Львів 1934 ст. 126. Накладом Фонду „Учітеся брати мої“.

БОГОСЛОВСЬКЕ НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО У ЛЬВОВІ, в першім 10-літтю свого існування 1923—1933. Опрацювали о. д-р Лев Глинка, д-р Константин Чехович.

Листування Редакції.

Всеч. о. В. Ласовський, Кізлів: Такого „вироку“ цензура мабуть не пропустить, тому помістити не можемо.

Вп. Дописувачеві в Ужгороді: Адреса „Мета“, органу Українського Католицького Союзу, така: Львів, вул. Японська ч. 7.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

Перемишль, саля Нар Дому.

17. III. Пепіка.
18. III. Цілунок перед дзеркалом.
19. III. Гра на замку.
20. III. Сонце руїни.
21. III. Королева Кіна.

Підчас свят Великогодня гратиме театр в Яворові.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 16. III. год. 7·30 веч. „Коршма під Білим Конем“. Абон. 14.

Субота, 17. III. год. 3·30 попол. „Товариш“. Ціни найнижчі. Абон. 13.

Субота, 17. III. год. 7·30 веч. „Коршма під Білим Конем“. Абон. 14.

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 16. III. год. 7·30 веч. „Кандіда“. Абон. 15.

Субота, 17. III. год. 7·30 веч. „Кандіда“. Абон 15.

Кіна.

АПОЛЬО: „Янголи пекла“.

АТЛЯНТИК „Гроші на вулиці“, звук. комедія.

ВАНДА: „Бен Гур“.

КАСІНО: „Тото шибеник“, „Поворот до природи“, (фільма з життя нудистів).

КОЛІСЕЙ: „Світ слухає“, ревія „На весело“.

КОПЕРНИК: „Невидний чоловік“. (на осн. Велса).

МАРУСЕНЬКА: „Скандал у Будапешті“. (Секе Сакаль), ревія: „Весна та кн“.

МІРАЖ: „У тіні хреста“.

МУЗА: „Забавка“ (Евг. Бодо).

ПАЛЯС: „Пісенькар Варшави“.

ПАН: „Буря на світанку“ та ревія.

ПАСАЖ: „Пат і Патахон як хоробрі вояки“.

ХИМЕРА: „Чоловік, що вкрав серце“.

СВІТ: „Мата Гарі“.

СТИЛЕВЕ: „Гіркий чай мандарина Єна“ та ревія.

УТІХА: „Позвольте нам жити!“. ревія: „Парада гумору“.

Закордонне радіо.

Пятниця, 16. березня 1934.

Відень (506,8) 17·30 Фортепян, 19·05 Привитання весни (поезії, пісні), **Братислава** (298,8) 19·20 Вок. дуети, **Моравська Острава** (1158) 12·35 Концерт, **Прага** (470,2) 21·00 Концерт. **Штрасбург** (349,2) 21·30 „Княжна долярів оп. Фаля, **Берлін** (356,7) 17·30, 20·10 Пісні, 20·30 Концерт іт. музики. **Кенігсвустергавзен** (1571) 18·30 Чотири пісні Фішера, 20·10 Симф. концерт, **Ляйпціг** (382,2) 20·10 „Евріянте“ оп. Вебера, **Будапешт** (550,5) 13·30 Циг. музика, **Міляно** (368,6) 13·30 Легка музика, **Рим** (420,8) 16·00 Академія св. Сесилії (Вок. концерт Ношіко Бертрамелі). 20·45 „Сі“ оп. Масканія.

Субота, 17. березня 1934.

Відень (506,8) 16·35 Легка музика, 19·00 Сонати Бетовена, **Братислава** (298,8) 20·00 „Маскота“ оп. Одрана, **Прага** (470,2) 19·20 Легка музика, **Париж** (1796) 10·30 Концерт із консерваторії, 21·00 „День і віч“ оп. Лекока, **Любляна** (569,3) 20·30 Вок. квартет, **Ковно** (1935) 17·10, 17·40, 20·20 Спів, **Гайльсберг** (291) 15·30 Програма для дітей, 18·25 Рел. музика, спів. **Кенігсвустергавзен** (1571) 17·40 Оп. дуети, **Мінхен** (405,4) 16·00 Концерт, 17·50 Камер. музика, **Беромінстер** (539,6) 21·40 Швайцарські нар. пісні, **Міляно** (368,6) 13·00 Тріо, 20·40 „Княжна чардаша“ оп. Кальмана, **Рим** (420,8) 17·10 Легка музика, 20·40 опера.

Львівське радіо.

Пятниця, 16. березня 1934.

7·00—8·00 Ранішня авдиція, 12·05, 12·33 Популярна музика з грам. плит, 15·25 Збіжева біржа, 15·30 Господарські вістки, 15·40 Дощ жемчугів (муз. репортаж), 16·40 Серед книжок, 16·55 Легка музика, пісоньки. 17·50 Наука стенографії, 18·00 Відчит із програми нар. шкіл: „Середовище та його роля“, 18·20 Спів, 18·40 Фортепян, 18·55 Грамофон, 19·03 Всячина та легкі ґр. плити, 19·25 Фейлєтон, 19·40 Спортові вістки, 19·43 Сніговий комунікат, 19·55 Сільва рерум, 20·00 Вибрані думки, 20·02 Зясування симф. концерту, 20·15 Симф. концерт, 22·40, 23·05 Танкова музика.

Субота, 17. березня 1934.

7·00—8·00 Ранішня авдиція, 12·05, 12·36 Концерт орхестри, 15·30 Господарські вістки, 16·30 Авд. для хорих, концерт орхестри, 16·40 Лекція фр. мови, 16·55 З пісонькою по Парижі, 18·00 Репортаж, 18·20 Фортепянове тріо, 19·03 Відч.: „Хвилина в давньому Львові“, 19·15 Всячина, 19·25 Рецитації поезій, 19·40, 19·43 Спортові вістки, 19·55 Сільва рерум, 20·00 Вибрані думки, 20·02 Спортова авдиція, 20·30 Спів (Казавскі, тенор) у супр. фортепяну, 21·00 Техн. почтова скринька, 21·15 Грамоф. плити, 21·20 Шопенівський концерт. 22·00 Відч. у фр. мові „Лябораторія боротьби із заразними недугами“, 22·15 Легка й танкова музика з ґр. плит, 23·05 Виленська зазуля.

БІРЖА.

ГРОШІ.

У Львові долар у приватних оборотах 5·28 і пів зол.

Золото: Доляри 9·03—9·05. Франки фр. 35·90—36·20 Дукати 84·00—84·20, Корони 38·00—38·20. Рублі 46·00—47·20.

Срібло: Корони 0·30, Фльорени 0·75, Рублі 1·25.

На сьогоднішній варшавській біржі нотовано такі курси: Льондон 27·07—27·06, Париж 34·95, Берлін 210·95. Ціріх 171·47, Амстердам 357·75, Прага 22·06, Міляно 45·58, Нюйорк кабель 5·31 і пів, Нюйорк чеки без трансакції.

ЗБІЖЕ.

Ціни пар. Підволочиська льоко ваґ. Львів

	від	до
Жито одноціле	13·10	15·25

Інші курси незмінені.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Загальні Збори Товариства „Українська Бесіда“ у Львові вул. Рутовського ч. 22. I. п. відбудуться в суботу дня 24. березня 1934 в год. 18 (6) вечором зі звичайним денним порядком. Якщо в означенім часі не явилось би достаточне число Членів устійнених статутом, — Збори відбудуться годину пізніше без огляду на скількість Членів (§ 24 ст.) з важністю рішень. Виділ. 1210 2—2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ВУЛ. ЯГАИЛОНСЬКА 4 — ЛЬВІВ. Водічки — Вовни знаної марки **„КАРІБІ“.** 1668 14—14

ГОДИННИКИ направляє прецезійно і дешево **Домбровський і Розважевський** Львів, Академічна 2. (З провінції просимо поштою). 73/53 3—11

ОКАЗІЯ! Камяниця нова вільна від податків двоповерхова комфорт. околиця Потоцького дохід netto 10.000 зол. Ціна 80·000 зол. Продає „Celeriter“, Сикстуська ч. 32. 1231 2—3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Звичайні Загальні Збори кооп. „Український Театр“

кооп. з відпов. уділів у Львові, відбудуться в суботу дня 31. березня 1934 р. в годині 16·30 (4·30 попол.) у домівці Кооперативи, Львів, вул. Шашкевича ч. 5. (партер). Якщо не явиться в означеному часі означена статутом скількість членів — найближчі Заг. Збори відбудуться цьогож дня в тому самому льокалі з тим самим порядком нарад в годині 17-ій (5-й) веч. без огляду на число приявних членів — з таким порядком нарад: 1) Відкриття Зборів, 2) Відчитання протоколу з останніх Заг. Зборів, 3) Відчитання Звіту Р. С. У. К. з переведеної ревізії, 4) Звіт Управи за р. 1933, 5) Звіт Контрольної Комісії, 6) Затвердження білянсу за р. 1933 і уділення абсолюторії Дирекції і Надз. Раді, 7) Розділ чистого зиску, 8) Внесення і запити. — Звіт, річні замкнення і білянс виложені в льокалі Кооперативи до перегляду членам.

Надзірна Рада

О. Боднарович секр. Й. Дрималик голова.

25.000 МЕТРІВ наймодніших вовняних матеріялів з першорядних фабрик на весняний і літній сезон **на сукні, костюми і плащі вдалося нам закупити по сензаційно низьких цінах.**

Для прикладу кілька цін:

Вовна шотляндська 90 шир.	1·65	Шевіоти 150 шир.	2·70
Вовна шотляндська Пріма	2·80	Шевіоти Пріма	3·80
Вовна мішкова 90 шир.	1·75	Фльора	3·–
Вовна мішкова 130 шир.	4·75	Толедо	5·50
Вовна крокодилева 90 шир.	1·80	Diagonal 150 шир.	6·50
Вовна крокодилева Пріма	3·50	Diagonal Пріма	9·75
Вовна Панама	1·75	Камґари 150 шир.	7·–
Вовна мундуркова 90 шир.	1·80	Камґари Пріма	10·–
Вовна мундуркова 120 шир.	2·60	Вовна на плащі 150 шир.	6·–
Вовна Crepella	3·60	Вовна на плащі Пріма	8·50
Вовна Boucle 90 шир.	4·40	Вовна на плащі англійська	11·50
Вовна Boucle 140 шир.	6·—		

УВАГА. **Дешева продаж білих товарів** надалі продовжена і рівночасно **повідомляємо,** що дістали ми вже всілякі **весняні і літні товари і шовки.** При закупні товарів від зол. 15 даром білети до Великого Театру і Ріжнородностей у партері, а від зол. 5 білети до першорядних кін.

ГАЛИЦЬКИЙ МАҐАЗИН НОВОСТЕЙ ЛЬВІВ, ГАЛИЦЬКА 15.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.